

ΠΑΝΔΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

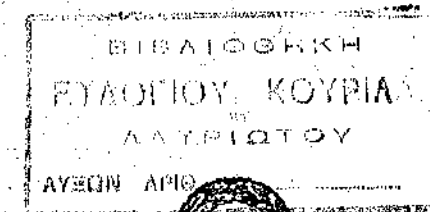
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ, Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ, κλπ.

ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

ΑΠΟ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1856 ΜΕΧΡΙΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1857.

ΑΘΗΝΗΣ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΠΑΝΔΡΑΣ.

1857.

ΠΑΝΩΡΑ.

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 1857.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 164.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΙ,

ΥΠΟ

Ι. Ν. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ ΛΕΥΚΑΔΙΟΥ.

•••••

Προόμιος.

Πάντων γλυπτῶν ἐν γίνεσι λίθων τῆς ἀρχαίας τῆτος προερχομένη ἀρέλαια εἰς τε τοὺς καλλιτέχνους καὶ ἀρχαιολόγους εἶναι μεγάλη. Οὗτοι μὲν προσφέρουσι πλῆθος ἀντικειμένων, ἐμβλημάτων καὶ συμβόλων, λίαν ἐνδιαφερόντων τὴν Ἱστορίαν τῶν ἁλῶν καὶ ἐθῶν τῶν διαφόρων λαῶν τῆς ἀρχαίας τῆτος. Ἐν αὐτοῖς εὐρίσκουσι εἰκόνας Ἡρώων, ἡγεμόνων καὶ διασημῶν ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων τοῖς ἀνδριάντας ὁ χρόνος ἀπώλεσεν. Ἀπεντῶμεν ἀλλοθῆτικους χαρακτηῆρας ἀπωτάτων αἰώνων, ἱερογλυφικά καὶ μοναδικὰ σύμβολα, πλῆθος ἀλλογορίων κ.τ.λ., διδασκόμεθα τὴν ἀρχὴν καὶ προοδὸν καὶ πα-

ρακτὴν τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν εἰς διάφορα ἔθνη, τὸ ὄνομα καὶ τὰς ιδιοτροπίας τῶν διαφόρων τεχνικῶν, τὸ ἔτος τῶν διαφόρων τῆς τέχνης ἐποχῶν, καὶ πολλὰ ἄλλα (α). Οἱ ζωγράφοι δύνανται νὰ εἰδῶσιν ἐν αὐτοῖς εἰκόνας ὅπως μεταφέρουσι εἰς τοὺς πίνακας τῶν, ἰδέεσι, ὅπως ἀντικειμένων, καὶ ἀντικείμενα ὅπως μιμηθῶσιν. Ὁ περιώνυμος Φαρμάκος χρεώσται εἰς αὐτοὺς πολλὰς Οὐμασίας ἔξεις του, ὁ δὲ Ἀννίβης Καράχης παρέλαβεν ἀπ' αὐτῶν τὰς ἰδέας τῶν δύο ὑπαιτιότερων πινάκων του, διατηρουμένων εἰσέτι εἰς τὸ Φαρνέσιον Μάγαρον. Ὡσαύτως ὁ Βουσκρόνιος ὡμολόγησεν ὅτι ἐχρεώσται εἰς τὴν μελέτην τῶν γλυπτῶν λίθων, ὅσον ἐχρεώσται καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐν Ῥώμῃ προτομῶν καὶ ἀνδριάντων (β). Ἐκ τούτου προφανῆς γίνεται ἡ ἀρέλαια τῶν γλυπτῶν λίθων, τῶν ὁποίων ἡ σπουδὴ ἀποβαίνει ἀναπόφευκτος

(α) Ἀνώμ. Introd. allo stud. delle arti del disegno, Tom. I, pag. 111.

(β) Millin. Dict. des beaux-arts. in A. Egyptique.

εἰς τε τοὺς καλλιτέχναις καὶ πάντας τοὺς θέλοντας τοῦ Μονταρκαλιού εν τῷ αὐτοῦ Antiq. Expliq. Tom. III καὶ Βιγγελμάνου εν τῷ αὐτοῦ Monum. ined. de l'Antiq. Tom. III. pag. 61, N. 169.

Ἀπὸ τῶν ὑπισχυομένων τούτων ὠφελειῶν τῆς σπουδῆς τῶν γλυπτῶν λίθων ὀφείλουσι καὶ ἡμεῖς, ἰθελήσμεν νὰ μελετήσωμεν ἔργα τινὰ γλυπτικῆς καὶ σφραγιδολογίας, τὰ πλείω αὐτῶν ἀνέκδοτα, καὶ δημοσιεύσωμεν τὸ ἐξαγόμενον τῆς μελέτης μας, χαρίζομενοι εἰς τοὺς περὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ ἀγχιολογούμενους. Τὸ τελευταῖον τμήμα τῶν Ἑλληνικῶν μας ἀρχαιολογιῶν ἀφορᾷ ἐπιγραφὰς τινὰς, ὑπὸ διαφόρων ἐκδοθείσας, αἱ ὁποῖαι εἰσὶν ἀξισημεῖοι διὰ τὰ πολλὰ λάθη τῶν διερμηνευτῶν αὐτῶν. Δὲν εἶναι δὲ χρεῖα νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα περὶ τῆς ὠφελείας, τὴν ὁποῖαν καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ παρέχουσιν εἰς τε τὴν ἀρχαιολογίαν, ἱστορίαν καὶ γραμμικὴν τῶν κλασσικῶν ἐθνῶν τῆς ἀρχαιότητος, διότι περὶ αὐτῆς ἐγράψαμεν τὰ δέοντα προσφάτως εἰς τὸν Πολιτικὰ τῆς Κερκύρας (β). Ἐκεῖνο δὲ, ὅπερ δὲν πρέπει ν' ἀποσιωπηθῶμεν εἶναι ὅτι, διὰ νὰ ποριζώμεθα ἐξ αὐτῶν τὴν ὁποῖαν μᾶς ὑπόσχονται ὠφελείαν, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν τὴν μέθοδον τοῦ ὀρθῶς διαφωτίζεσθαι αὐτῶν. Τοῦτο εἶναι ἔργον, οὐχὶ τοῦ τυχόντος, ὡς τινες ἐνόμισαν, διότι ἡ ὀρθὴ αὐτῶν διαφωτισίς ἐξαρτᾶται κυρίως:

- α. ἀπὸ τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν,
- β. ἀπὸ τὴν ὀρθὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐν αὐταῖς κενῶν.
- γ. ἀπὸ τὴν διάκρισιν τῶν σφαλμάτων τοῦ χαρακτοῦ, καὶ
- δ. ἀπὸ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ λεκτικοῦ.

Τὰ τέσσαρα ταῦτα ἄρθρα, εἴτινα εἰσὶν τὰ οὐσιωδέστερα, ὑποθέτουσιν ἀναμφισβήτως τὴν γνώσιν τῆς ἐπιγραφικῆς, κριτικῆς καὶ ἐρμηνευτικῆς, καὶ ἡ ἔλλειψις ἐνδὲς μόνου αὐτῶν ἀρκεῖ νὰ παρασύρῃ ἡμᾶς εἰς ἀσυχρότητα λάθη, ὅσα ἀντὶ νὰ διαφωτισώμεν, τοῦναντίον σκοτεινότερα νὰ καταστήσωμεν τὴν ἐπιγραφὴν, τῆς ὁποίας προεθέσαμεν τὴν ἐρμηνείαν.

Ἐκ τῶν εἰρηκμένων λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι αἱ παρῶσαι Ἑλληνικαὶ Ἀρχαιολογίαι διακρίνονται εἰς τρία τμήματα, ὧν τὸ Α' ἀφορᾷ ἔργα τινὰ τῆς Γλυπτικῆς, τὸ δὲ Β' ἔργα τῆς Σφραγιδολογίας, καὶ τὸ Γ' κριτικῆς ἐπιστάσεως ἐπὶ τινῶν ἐκδοθέντων ἐπιγραφῶν.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Ἔργα τῆς Γλυπτικῆς.

Α. Ο ΠΛΑΤΩΝ.

Τὸ περιεργὸν τοῦτο ἀνάγλυφον τοῦ Πλάτωνος ἐξεδόθη ὑπὸ πολλῶν ἀρχαιολόγων καθὼς καὶ ὑπὸ

(α) Ἀνάγνωσ. αὐτοῦ.
(β) Φωτ. ἀ. ἀ. τῆς Γ. τοῦ 1853.

Ὁ Πλάτων.

Πολλοὶ τῶν ἀρχαιολόγων περὶ τοῦ ἀναγλύφου τούτου ἐγραψαν, διαφοροτρόπως ἐρμηνεύσαντες αὐτό. Τινὲς μὲν διέκρινον ἐν αὐτῷ τὴν κεφαλὴν τοῦ Πλάτωνος, τινὲς δὲ τὴν κεφαλὴν βασιλέως τινὸς τῶν Πάρθων (α). Ὁ Βιγγελμάνος παραδέχθη τῶν πρώτων τὴν γνώμην ὡς πιθανὴν μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀρκετὰ δικαιολογημένην, τὴν δὲ δευτέραν ἀπέβριψεν ὡς διόλου ἀστήρικτον διὰ νὰ συμπληρωσῇ δὲ τὰς ἐλλείψεις τῶν πρώτων, τὸ ἐξέδωκε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ βιβλίον σύγγραμμά του, ὅπου οὐχ ἦτον ἐκείνων δύκνυται συνοπτικῶς καὶ ἐλλιπῶς.

Ἡ δοξασία τῶν πρὸ τοῦ Βιγγελμάνου ὅτι τὸ ἀνάγλυφόν μας ἀνήκει εἰς τὸν Πλάτωνα, ἐπήγαγεν ἐκ τῆς παραθέσεως αὐτοῦ πρὸς τινὰς σοφομένους ἀρχαίαις κεφαλαῖς, πάνυ ὁμοίας τῇ προκειμένῃ, ἐν μιᾷ τῶν ὁποίων ἀναγιγνώσκεται τὸ ὄνομα τοῦ φιλοσόφου τούτου. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἤθελεν εἰσθαι ἀρκετὴ νὰ διασκεδάσῃ πᾶσαν περὶ τοῦ προκειμένου ἀμφισβόλιαν, ἐν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Βιγγελμάνου, δὲν ἦτον ἔργον νεωτέρας χειρὸς (β). Δὲν ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν ἀντίγραφον αὐτῆς διὰ νὰ δυναθῶμεν νὰ ἐπιφέρωμεν ἰδίαις παρατηρήσεσι· ἀλλὰ, ὅσον τὸ καθ' ἑμᾶς, σεβόμεθα τὴν κρίσιν τοῦ κλασσικοῦ τούτου συγγραφέως. Ἐκ τούτου γίνεταί φανερόν ὅ

(α) Montfauc. Antiq. Expl. Tom. III.
(β) αὐτοῦ.

λόγος δι' ἃν αὐτὸς δὲν ἐθεώρησεν ἀρκετὰ δικαιολογημένην τὴν δοξασίαν τῶν προγεγενημένων του.

Ἐκ τοῦ ἀναγλύφου συνάγομεν λόγους, ὧν τινὲς μὲν ἐπιστηρίζουσι τὴν δοξασίαν ταύτην, τινὲς δὲ ἀντιμάχονται αὐτῇ κατὰ τὸ φαινόμενον. Καὶ οἱ μὲν πρώτοι εἰσὶν:

α. Αἱ πτέρυγες τῆς Χρυσάλλιδος, αἱ προσηρμοσμένοι ὄπισθεν τῶν ὀπίων, αἱ ὁποῖαι ἐθεωρήθησαν πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων ὡς δικριτικὸν σύμβολον τοῦ Πλάτωνος.

β. Ἡ μεγίστη ὁμοίτης τῶν διαφόρων χαρακτῆρων τοῦ προσώπου, παραβαλλομένου πρὸς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ἐπίσημον αὐτοῦ προτομὴν, περὶ ἧς οἱ Σοφοὶ τῆς Βιρώπης γράφουσιν—«Il solo busto autentico di Platone si trova nella Galleria di Firenze, ed è stato scoperto presso Atene nel XV secolo, ed acquistato da Lorenzo de Medici» (α). Οἱ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντιμαχόμενοι λόγοι εἰσὶν:

γ. Ἡ τέχνη, ἥτις ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν προγεγενημένην τοῦ Πλάτωνος, καὶ

δ. Ἡ κόμη καὶ τὸ γένειον, ὧν ἡ μὲν εἶναι δασεῖα, τὸ δὲ σφηνοειδές, ἐνῷ ὁ φιλόσοφος οὗτος μᾶς παραδίδεται ὑπὸ τῆς εἰρημένης προτομῆς του φαλακρὸς καὶ μᾶλλον πλατυπώγων.

Ὁ Βιγγελμάνος εὐηρεστήθη νὰ περιορισθῇ εἰς μόνον τὸν πρῶτον λόγον, τὸν ἀφορῶντα τὰς πτέρυγας.

α. Πτέρυγες τῆς Χρυσάλλιδος.

Αὗται εἰσὶ σύμβολον τῆς ψυχῆς λαλοῦν [signes parlants] διότι οἱ ἀρχαῖοι, καθὼς καὶ σήμερον, τὴν χρυσάλλιδαν ἐκάλουον ψυχὴν ὁμωνύμως τῷ πνεύματι, διὸ καὶ ὁ Ἰούλιος εἶπεν— ψυχὴ πνεῦμα, καὶ ζωῆφιον πτηνόν—(β). Ὁ δὲ Ἀθηναῖος μᾶς βεβαιῶσι, ὅτι ὁ Πλάτων ἐδίδαξε πρῶτος παρ' Ἑλλήσι τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς (γ), ἡ μᾶλλον εἰπέιν αὐτὸς πρῶτος τῶν Ἑλλήνων κατὰ πλάτος ἐδίδαξε καὶ συνέγραψε περὶ αὐτῆς, διότι καὶ τινὲς τῶν ἀρχαίων εἶπον, ὅτι Πλάτων ἀνομάσθη διὰ τὴν πλατύτητα τῆς ἐρμηνείας (δ). Ἐν τῇ ἀναφορᾷ λοιπὸν ταύτης τοῦ συμβόλου πρὸς τὸν Πλάτωνα, οἱ ἀρχαιολόγοι τὸ ἐθεώρησαν πάντοτε ὡς τὸ δικριτικὸν αὐτοῦ. Μάλιστα δὲ τινὲς τὸν διέκριναν καὶ ὑπὸ μόνων τὰς τοιαύτας πτέρυγας (ε).

Πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν προσέτι, ὅτι τὸ ἀνάγλυφόν μας δὲν ὑπαινίττεται ἀπλῶς τὴν ψυχὴν, ὡς συνήθως οἱ σαρκοφάγοι, οἵτινες παριστάνουσιν αὐτὴν φέρουσαν τὰς πτέρυγας εἰς τὰς ὠμοπλάτας, διότι τότε ἤθελεν ἀφορᾷ ἐπίσης τὴν ψυχὴν τοῦ Πλάτωνος, καθὼς καὶ τὴν ψυχὴν παντὸς ἄλλου. Διὰ νὰ λάβῃ δὲ τὴν ἀληθινήν του βαρύτητα ὁ λόγος οὗτος,

(α) Schoell Ist. della Letterat. Gr. Tom. II. Parte. IV. pag. 40.—Πρόβλ. Visconti—Tom. I. pag. 172. Ediz. in 4.
(β) Ἐν Α. ψυχὴ—Πρόβλ. Μαρσιουέλι. Ζώνη ἱστορ. Β' τ. 4.
(γ) Βιβλ. ΙΑ'. § 117.
(δ) Λαίττ. Γ'. α. 5.—Πρόβλ. Φάσερ. ἐν Βίβλ. Ἀπολλ. Ζ'. § 11.
(ε) Bartoli Admir. Antiq. Lib. 74.

πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐνταῦθα τὰ πτερὰ εἰσὶ προσηρμοσμένα οὐχὶ εἰς τὰς ὠμοπλάτας, ἀλλ' εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπομένως ὑπαινίττεται τὸ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς δόγμα, διότι ὁ Πλάτων, διαίρων τὴν ψυχὴν εἰς δύο μέρη, ἀθάνατον καὶ θνητὸν, μόνον τὸ ἀθάνατον ἐδίδασκεν ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν κεφαλὴν (α).

β. Χαρακτῆρ τοῦ προσώπου.

Ἡ βῆσιτα ἐπίσημος προτομὴ τοῦ Πλάτωνος, πρὸς ἣν πρέπει νὰ παραθέσωμεν τὸ ἀνάγλυφόν μας, ἔχει ἰδιάζοντα χαρακτῆρας τοὺς ἑξῆς:

α. Τὰ χεῖλη κατὰ τὰ ἔκτα ἑμικνωσώμενα καὶ οἰσνεὶ κινούμενα.— Πόσην δὲ δύναμιν εἶχον τὰ χεῖλη τοῦ θεοῦ τούτου ἀνδρὸς, οὐ μόνον τὰ συγγραμμάτα του μαρτυροῦσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι πάντες διακρίπτουσιν. Ὁ Σωκράτης εἶδεν αὐτὸν εἰς τὸ ὄνειρόν του ὡς νεοττόν ἠδυλάλου κόκκον (β), ὁ Κωντιλιανὸς ἔλεγεν, ὅτι ἡ διάλεκτός του ἦτον διάλεκτός οὐχὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τῶν θεῶν (γ), ἡ δὲ φυσικὴ του εὐφράδεια ἔδωκε γέννησιν εἰς τὸν μύθον τῶν μελισσῶν (δ). Τὶ παράδοξον, ἐν οἱ καλλιτέχναι, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τοιαύτας ἰδέας, ἔδωκαν εἰς αὐτὸν χαρακτῆρα ἰδιάζοντα, καὶ τὴν κίνησιν τῶν χειλέων;

β. Τὰς ὀφρῦς ὀπισθὸν ἐπηρμένους.— Ὀφθαλμοὺς ζωγραφίζει αὐτὸν καὶ ὁ ποιητὴς Ἄμφιος παρὰ Λαέρτιω, λέγων—

α ὁ Πλάτων

α ὡς οὐδὲν οἶσθα αὐτὸν σκυθρωπῶσαι μόνον, ἢ ὡς περὶ κατὰ τὴν ἑμῶν ἐπὶ τῶν ὀφρῶν (ε).

γ. Τὸ μεγαλόφθαλμον, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ἀνοικτόφθαλμον, ὅπερ ἐστὶν ἀποτέλεσμα τῶν ἐπηρμένων ὀφρῶν.

δ. Καὶ τελευταῖον τὸ σύμμετρον τῆς ῥινός.— Ἀπαντᾷ τοὺς χαρακτῆρας τούτους ὁρῶμεν ἐναργεστάτα καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀναγλύφου μας.

γ. Τέχνη.

Ἡ τέχνη τοῦ ἀναγλύφου μας εἶναι ἀρχαία, δηλαδὴ ἀνήκει εἰς τὴν πρὸ τοῦ Φειδίου ἐποχὴν. Διακρίνεται δὲ τοιαύτη ἐκ τῶν χαρακτῆρων τῆς, τοὺς ὁποίους οὐ μόνον γνωρίζομεν ἀπὸ πολλῶν σωζομένων μνημείων (ζ), ἀλλὰ μᾶς παραδίδει καὶ ὁ Λοικιανὸς, λέγων— «Οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν, Πηγῆτιον καὶ τῶν περὶ Κριτίαν καὶ Νησιώτην, ἀπετρυγμένα καὶ νευρώδη καὶ σκληρὰ καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς—» (η). Ἄν καὶ ὁ

(α) Πλούταρχ. Ἀρεσκ. Φίλοσ. δ'. § 4—7.
(β) Λαίττ. αὐτοῦ. § 7.
(γ) Quintil. Lib. X. § 1.
(δ) Αἰλιαν. Π. ἱσ. 1'. § 21.
(ε) Βιβλ. Γ'. α. § 22.
(ζ) Wingelm. Mon. Ined. Tom. II. § 56.—Muller Atlas Pl. XX. N. 13. 14 κτλ.
(η) Πυτορ. Αἰδασ. §. 9.—Πρόβλ. Δημ. Φαλκρ. περὶ Ἐρμην. § 11.

πρώτος τῶν χαρακτηριστικῶν τούτων (τὸ ἀπεριγ-
μένον), ὅστις ἔχει ἀντίστοιχον τὴν ἐλευθέραν κί-
νησιν, ἡδύνατο νὰ γίνῃ ἐναρξῆς εἰς τὴν διάθετον
μᾶλλον τοῦ σώματος παρά εἰς τὴν κεφαλὴν, δύ-
ναται ὁμοίως καὶ ἐν αὐτῇ νὰ διακριθῇ ἀμυδρῶς
οἷον εἰς τὸ κρηνίον, ὅπερ εἰς τὸ ἀνάγλυφόν μας δια-
γράφεται τοσοῦτον σφαιρικόν, ὥστε παύει πρὸς κί-
νησις ἀπτική, ἥτις εἶναι σαυνομένην τῆς διαφορο-
τυπος τῶν γραμμῶν. Οἱ δὲ ἄλλοι χαρακτῆρες, τὸ
νευρώδες καὶ σκληρὸν, διακρίνονται εἰς τὸ εὐθύγραμ-
μον καὶ παράλληλον τῶν τριγῶν, καθὼς καὶ τὸ —
ἀκριβῶς ἀποτεταμένον παῖς γραμμαῖς; — εἰς τὴν ἀτε-
λην διάθεσιν τοῦ γενείου, ὅπερ τείνει ὀλομερῶς εἰς
κοινὴν τι σημεῖον, ὡς ἐν ἡτὸ τεταμένον. Δείγματα
προφανῆ τῆς ἀρχαίας τέχνης εἰσι προσέτι καὶ τὰ
αἰγυπτιαζόντα κομμάτια, δηλαδὴ τὸ λιθοκόλλι-
τον περιδέραιον καὶ ἡ μήτρα (α).

Ἐκ τούτων λοιπὸν ἐξάγεται ὁ κατὰ τὸ φαινόμε-
νον ἀντιμαχόμενος λόγος, ὅτι τὸ προκειμένον ἀνά-
γλυφον δὲν δύναται ν' ἀνήκῃ εἰς τὸν Πλάτωνα, ὅστις
ἠμάρτυρεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς νέας τέχνης. Λέγομεν
κατὰ τὸ φαινόμενον, διότι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφῆς
μᾶς βεβαιούσιν, ὅτι καὶ μεταγενέστεροι τεχνίται
ἐπιλοτιμοῦντο ἐνίοτε [ἴσω; διὰ σεβασμὸν πρὸς τὰ
ἀρχαῖα νόμιμα] ν' ἀπομιμῶνται τὴν ἀρχαίαν ἐργα-
σίαν, οἷον ὁ Ἀδριανὸς, ὁ Εὐθυράτης, ὁ Μήρων καὶ
ἄλλοι πολλοὶ (β). Ὡσαύτως καὶ ἡ ἱστορία τῶν τε-
χνῶν μᾶς παρέχει πλείστα παραδείγματα, κατὰ
τούς χρόνους τοῦ Ἀδριανῶ, ἅτινα δὲν εἶναι ἔργα,
ἀλλ' ἀπλᾶ ἀπομιμήματα τῆς ἀρχαίας τέχνης (γ),
ἐν οἷς καὶ πολλὰς κεφαλὰς τοῦ Πλάτωνος, αἰτι-
νες εἰσὶν ἐν εἰδῇ Ἑρμῶν, καθὼς ἐσυναίθιζεν ἡ τέχνη
ἐκεῖνη νὰ ἐπεξεργάζεται τὰς προτομὰς (δ). Οὐδὲν
λοιπὸν κωλύει νὰ θεωρηθῇ καὶ τὸ ἀνάγλυφόν μας ὡς
ἐν τῶν ἀπομιμημάτων τῆς ἀρχαίας τέχνης, καὶ ἔ-
σονται μεταγενέστερον τοῦ Πλάτωνος.

δ'. Κόμη καὶ γένειον.

Ἄλλος [κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ αὐτός] ἀντιμα-
χόμενος λόγος, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ κόμη καὶ τὸ
γένειον. Ἰννορίζομεν, ὅτι ὁ Πλάτων, ἐν τῇ εἰς Φλω-
ρεντίαν αὐτοῦ προτομῇ, εἰκονίζεται φαλακρὸς καὶ
μᾶλλον πλατυπόγων. Πῶς οὖν δύναται ἡ δασύ-
τριξ αὕτη καὶ σφηνοπόγων κεφαλὴ ν' ἀναφέρεται
εἰς τὸν Πλάτωνα; Ὁ λόγος οὗτος ἤβηλον ἔχει ἰσχύν
οἷον, ἐν τούτῳλάχιστον παρήθετο προτομῆς τῆς αὐτῆς
ἐργασίας ἀλλὰ τὸ ἀνάγλυφόν μας, ὡς εἴρηται, ἀνή-
κει εἰς τὰ ἀπομιμήματα τῆς ἀρχαίας, ἐνῶ ἡ προ-
τομὴ ἐκεῖνη εἶναι ἔργον τῆς νέας τέχνης. Ἢ προτει-
νόμενη ἐπιτομῆς αὕτη διαφορά δὲν πρέπει ἀπαλαί-
στικώς νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπομιμῶν χαρακτηριστικῶν κεφα-
λαίων.

λαγῆ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐν ἰδίῳ μα τῆς ἀτελοῦς κατα-
στάσεως τῆς ἀρχαίας τέχνης. Ἢ τέχνη αὕτη, τῶ-
ντι, ὀλίγην κατέβαλλον ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ἐν γέ-
ναι τῶν τριγῶν ἐπεξεργασίαν, καὶ ἰδίως τῆς κόμης,
καθὼς μᾶς βεβαιούσιν πάμπολλα σωζόμενα παρ-
δείγματα, οἷον τὸ ἀνάγλυφον τῆς καλουμένης Λευ-
κοῦσας (α), τὸ ἕτερον τῆς ἀρπαγῆς τοῦ τρίποδος (β),
τὸ τῆς στήλης τοῦ Ἀριστίωνος (γ) καὶ ἄλλα, παρ' ὧν
οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι εἰσὶν ἔργα τῆς
πρὸ τοῦ Φειδίου τέχνης.

Ἄλλὰ καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἰδίως τὸν πρόσωπον τοῦ
Πλάτωνος, δὲν δυνάμεθα μετὰ θετικότητος ν' ἀπο-
φανθῶμεν ὅτι ἐκλίενεν ἐπὶ τὸ πλατὺ, διότι ἕτερον
ἀνάγλυφον, ἐκδοθὲν ὑπὸ Βιγγελμάννου [ὅπερ ἂν καὶ
στερηθῆτι ἐπιγραφῆς, φέρει ὁμοίως ἀρκετὰ σύμβολα
τοῦ φιλοσόφου τούτου], εἰκονίζει αὐτὸν σχεδὸν
σφηνοπόγων (δ). Καὶ τί παραδόξον, ἐν ὃ φιλοσό-
φος οὗτος μετεβόθιμιζεν ἐνίοτε τὸν πρόσωπον κατὰ
τὴν ἀρετικαίαν του; ἢ ἀραγε δὲν ἐκωμωδήθη ὑπὸ
τῶν συγγενῶν του διὰ τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπι-
μέλειάν του; (ε)

Πρὶν περικλιώσωμεν τὴν δικτριβὴν μας πρέπει νὰ
καρτηρήσωμεν, ὅτι ὁ Βιγγελμάννος, οὐ μόνον ἐθε-
ώρησεν ἀρκετὸν τὸν ἄ λόγον εἰς ἐπιστήριξιν τοῦ
προκειμένου, ἀλλὰ καὶ ἐγνωμάτευσεν ὅτι ἡ κε-
φαλὴ αὕτη τοῦ Πλάτωνος εἶναι πιθανῶς ἐκεῖνη,
περὶ ἧς λαλεῖ τὸ παρὰ Λαερτίῳ Ἐπιγράμμα*

* Ἐπιγράμμα Πλάτωνος ἀποκαταμένους ἐς Ὀλομοποι-
κείαν. (ε).

Ἄλλ' ὅσον τὸ καθ' ἡμᾶς, θεωροῦμεν τὴν γνώμην του
πάντη ἀνυπόστατον, διότι οἱ προηγούμενοι στίχοι
τοῦ αὐτοῦ Ἐπιγράμματος,

Ἄλλ' ὅσον τὸ καθ' ἡμᾶς, θεωροῦμεν τὴν γνώμην του
πάντη ἀνυπόστατον, διότι οἱ προηγούμενοι στίχοι
τοῦ αὐτοῦ Ἐπιγράμματος,

Ἄλλ' ὅσον τὸ καθ' ἡμᾶς, θεωροῦμεν τὴν γνώμην του
πάντη ἀνυπόστατον, διότι οἱ προηγούμενοι στίχοι
τοῦ αὐτοῦ Ἐπιγράμματος,

β'. Η ΚΕΡΚΥΡΑ.

—ooo—

Ἀνεκκλύθη εἰς τὴν ἐν Κερκύρα ἀνασκαφῆν τὸ
1845, παρὰ τῆ Παλαιόπολιν (τῆ Παλαιᾶ Κερ-
κύρα). Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Κ. Φραγγίσκου Ὀριόλι ἐν
τῇ Ἰονικῇ Ἐφημερίδι ὑπ' ἀριθ. 74, γιννὸν πάσης
διερμηνείας.

(α) Wingelin, Mon. Ined. N. 56.

(β) Muller Atlas Pl. XX. N. 13. 14. κτλ.

(γ) Ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Μουσείῳ.

(δ) Mon. Ined. N. 170.

(ε) Ἰωνικός παρ' Ἀθῆν. ΙΑ', § 120.

(ς) Βιβλ. Γ', α. § 39.

Κέρκυρα.

Αἱ προσωποποιήσεις τῶν πόλεων (αἱ καλοῦμε-
ται Τύχαι) ἤρχισαν νὰ ἐπασχολῶσι τοὺς τεχνίτας
καὶ πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ ἡδὴ πολέμου, ὡς
ἐξάγεται ἐκ τινῶν παραδειγμάτων ἀναφερομένων ὑπὸ
Παισαυνοῦ (α). Ἀλλὰ μεγαλύτερα ἤρχισεν νὰ γίνε-
ται ἡ γοησις αὐτῶν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Μ. Ἀλε-
ξάνδρου, ἀρ' ὅπου καὶ πολλὰ μαρτυροῦνται (β).
καὶ πολλὰ σώζονται ἔργα (γ), ἐν οἷς πρέπει νὰ
συγκαταλεχθῇ καὶ τὸ προκειμένον ἀνάγλυφον διὰ
τὰ σύμβολά του.

Τούτο ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν ΜΕΝΕΚΡΑΤΕΟΣ, ἡ-
τις, ὡς οὖσα ἐν γενικῇ πτώσει, ἀναφέρεται βέβαια
εἰς τὸν γλύπτην. Ἀυτοῦ μὲν ὅτι πεισθὲν αὐτὸ μετὰ
καὶ ἄλλων εἰς τὰ Μουσεία τῆς Ἀγγλίας, δὲν ἠδου-
νόμενον τοῦλάχιστον νὰ τὸ συμβουλευθῶμεν ἐν πρι-
οτήτῳ, ὅπως ἐκ τῆς παλαιεγραμμῆς τῆς ἐπιγρα-
φῆς ἐξάξωμεν τι βέβαιον περὶ τῆς ἐποχῆς του.

(α) Βιβλ. Α', § 1. καὶ V' — § 18.

(β) Παισ. ε', § 1. 4. καὶ I' § 18. — Παισ. Ε', § 80 —

Ἀλλαν. Π. Ιε', ΙΙ', § 21.

(γ) Muller Archaeolog. § 441.

Οἱ λόγοι, οἷτινες μᾶς ὠδήγησαν εἰς τὴν δοξασίαν
ὅτι αὐτὸ παριστᾷ τὴν τύχην τῆς νέου Κερκύρας
εἶναι:

α'. τὸ παραδοξοφανές τοῦ πύλου. — Τοιοῦτος
πῖλος, ὑψηλός, πυραμοειδής, πολλὰς καὶ ἐλινοει-
δεῖς ἔχων πτυχῆς, εἶναι διόλου ἀπίθανον νὰ ὑπο-
ληφθῇ ὅτι ἀνήκει εἰς φυσικὸν πρόσωπον. Τούτων-
τίον δὲ εἶναι πολλὰ πιθανόν ὅτι ἐτέθη ἐνταῦθα ὡς
σύμβολον διότι οὕτω δικαιολογεῖται πᾶσα αὐτοῦ
παραδοξοφάνεια.

β'. τὸ πολύπτυχον αὐτοῦ καὶ ὑψικέρυφον. —
Ταῦτα εἰσι κατάλληλα ἐπίθετα ὄρους, οὗτω ὁ
Ὀμηρὸς πολύπτυχον καλεῖ τὴν Ἴδην (α), ὁ δὲ
Ἀισχύλος ὑψικέρυφον τὸν Κεύκασον (β). Ὁ προ-
καίμενος λοιπὸν πῖλος δύναται νὰ θεωρηθῇ εὐφρι-

(α) Ἰλιάδ. φ. 449

(β) Περσέτ. ε'.

(γ) Μ. Ἐπιγρ. — Μήτρην κυρίως εἰ ἀπὸ φυσικῶν καὶ ἀπὸ τῶν
τεχνικῶν στίχων.

(δ) Min. Hist. Nat. Lib. XXXIV. Cap. 19.

(ε) Wingelin, Hist. de l'Antiq. Tom. II, pag. 231 — 236.

(ς) Ἀθῆν. pag. 234 — 235. Vermeigliotti Lezion. Archeo-
log. Tom. I, pag. 155.

Τὸ ΚΑΙ, ἐν τῷ γ'. στίχῳ, δὲν σημαίνει τίποτε· μάλιστα καὶ νόημα καὶ σύνταξιν καταστρέφει. Ἀντικεισθησάμενοι δὲ διὰ τοῦ ὀλίγου παραλλάσσοντος ΓΑΙ (γαί), τὰ πάντα ἀνορθοῦνται, καὶ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὑπονοήσαντος τοῦ ΓΠ, ἐκλείπει διόλου.

Τὸ ΠΝΟΡΑ, γραπτέον ὀρθῶς διὰ τοῦ Ο [ἦνορα], ὡς τὸ σύνθετα ἀγένορα, ἀντήνορα, εἴηνορα κ.τ.λ.

Τὸ ΤΑΧΥΝΟΙ, γραπτέον διὰ τοῦ Ι [ταχυνός]. Μετὰ τὴν διόρθωσιν ταύτην ἡ ἐπιγραφή ἐν μικροῖς γράμμασιν ἔχει οὕτως:

Τελεσφόρε, Χαῖρε,

ἦνορα σὺ ἔχουσα Τελεσφόρον γαί.

Ἀπέδωκε τῆς ζώνης ἐαυτοῦ, ἦνορα

ἐξήρακε καὶ οὐκέτι μοῖρα ἀνέμεινε!

Ἡ ταχυνός θανάτου, καὶ γονέων ἀτυχεῶν!

Ἐρμηνεύει δὲ τὸ λεκτικόν της οὕτως:

Τελεσφόρε]—τέλος—φέρω. Ἡ λέξις τέλος ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ τέρμα κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐτυμολόγους (α). Οὕτω χρᾶται αὐτῇ καὶ Ὀμηρος ἐν τῷ —φερέμεν θανάτου τέλος δε (β), καὶ ἄλλου. Τελεσφόρος λοιπὸν σημαίνει καὶ τὸν φέροντα τί εἰς τὸ τέρμα του [ad finem perducens ἢ finem adferens] (γ). Ἡ ἐπιγραφή μὲν, καθὼς νεκροῦ ἐπιγραφή, ἀπαιτεῖ τοιαύτην σημασίαν τῆς λέξεως. Καὶ τῷ ὄντι, ἡ Γῆ, ὡς ἡ μόνη δεχομένη ἡμᾶς νεκρούς, μόνη καὶ νὰ θεωρηθῆ δύναται ὅτι φέρει εἰς τὸ τέρμα καὶ δόξας, καὶ γνώμην καὶ προσπάθειαν καὶ μορφήν μας. Καταλληλότερα λοιπὸν ἐξηγεῖται τὸ Τελεσφόρε χαῖρε, διὰ τοῦ —σὺ γῆ, ἥτις κατανατᾷ: τὰ πάντα εἰς τὸ μηδὲν, χαῖρε—»

ἦνορα]—πρωτοφανὴς ἐνταῦθα ἡ χρῆσις τῆς ἀρρήτου ταύτης λέξεως. Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ λέγουσιν— «ἦνορα, ἦνορος, ἀρρήτων ὄνομα —» (δ). Σημαίνει δὲ τὸν ἄνδρα, διότι κατὰ τὸν ἐτυμολόγον, τὸ— «ἀνὴρ μετὰ ἄλλης λέξεως καταρχὰς συντιθέμενον πρέπει τὸ α εἰς η, καὶ τὴ η εἰς ω, οἷον εἴηνορα, ἀντήνορα» (ε). ἐνταῦθα δὲ ἀπαντῶμεν τὸ ἀνὴρ καὶ εἰς τὸ ἀπλοῦν ἦνορα, τετραμμένον. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν ἡ ἐπιγραφή πρέπει νὰ διορθώσῃ τὸν ἐτυμολόγον, ἢ οὕτος ἐκείνην; Τὸ πρῶτον φαίνεται πιθανώτερον, διότι καὶ παρ' Ἠσυχίῳ εὐρίσκωμεν τὸ ἀπλοῦν ἦνορα, σημαίνον ἀρχῶν, ὅπερ εἶναι παράλληλον τοῦ ἀνὴρ, ὡς ἀμφοτέρω περιέχοντα τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐξόχου καὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, τὸ μὲν ἠθικῶς, τὸ δὲ φυσικῶς. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν τὸ ἦνορα σημαίνει ἀνὴρ, τοῦτο δὲ μᾶλλον ἐξηγητέον ἐνταῦθα διὰ τοῦ—τὸν ἔχοντα τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνδρός (ς).

Τελεσφόρον κύριον ὄνομα, πολλάκις ἀπαντῶμενον ἐν τῇ ἐπιγραφῇ καὶ συγγραφεῦσιν.

(α) Μ. Ἐτυμολ. ἐν Α. τέλος.
(β) Ἠ. I. 411.
(γ) Varic. Stof.
(δ) Φασβήσιον. ἐν Α. ἦνορα.
(ε) ἐν Α. ἠγῆνορα.
(ς) Μ. Ἐτυμολ. ἐν Α. ἠνὴρ.

Ἀπέδωκε]—ἔλυσε.

ζώνην] ζώνην, κοιν. ζωνάριον. Ὅθεν τὸ Ἀπέδωκε τὴν ζώνην ἐαυτοῦ] ἔλυσε τὴν ζώνην του, ἥτοι ἀπερμηνώθη· χρῆται δὲ ὁ ποιητὴς τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, ὡς καὶ ἡμεῖς; ὅταν λέγωμεν ἐξέβρα· κώθη, ἀντὶ τοῦ ἀπερμηνώθη.

Ἐκ τῆς ἀκαρτείας τούτης ἐρμηνείας τοῦ λεκτικοῦ, πηγάζει ἡ ἐπομένη φυσικὴ ἐννοια τῆς ἐπιγραφῆς.

« Τελεσφόρε Γῆ, ἡ ἔχουσα τὸν ἄνδρα Τελεσφόρον, χαῖρε.

» Ἐγμυλώθη· ἐξήρακε τὸν αἰγιαλόν, ἀλλὰ ἡ μοῖρα δὲν τὸν ἀνέμεινε! ὦ ποιοι, ταχυνός· θάνατος! ὦ πόσον ἀτυχεῖς γονεῖς! »

Ἐκ τῆς ἐρμηνείας ταύτης συναγομεν τὸ ἱστορικόν, ὅτι Αευκαδίδης τις, ὀνόματι Τελεσφόρος, κατὰ τὴν ἀνδροικὴν του ἡλικίαν, ἐπιστρέφον ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἐκνυάγητε παρὰ τῷ αἰγιαλῷ τῆς πατρίδος του· ἔλαθε καιρὸν νὰ γυμνωθῆ, καιρὸν νὰ πλησιάσῃ καὶ μέγρις αὐτοῦ τοῦ αἰγιαλοῦ· ἡ φθονερά ὄμως μοῖρα δὲν τῷ ἐχάρισε ἀκόμη ὀλίγας στιγμὰς διὰ νὰ σωθῆ καὶ ὀλοκλήρως· ἐπιβλή ὁ ἄθλιος ὅταν ἦτο πλησίον τῷ ἀσπασθῆ τὴν φίλην ἀγρὰν τῆς πατρίδος του!

Ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπιγραφῆς ὀριστέα μ. Χ. διὰ τὴν διάλεκτον καὶ παλαιωγραφίαν της (α) τοῦτο ἐπιστηροῦσιν καὶ αἱ πολλαὶ αὐτῆς ἀνορθογραφαί (β).

Ἐπιγραφή Γ'.

Εὑρέθη τὸ 1852 ἐν τῇ κόμῃ τῆς ἐν Μ. Ἀσίᾳ Λυδίας τῆ καλουμένης Κασμαῖς, καὶ κατέχεται ὑπὸ τινος ἐκεῖ ἐμπειρικοῦ ἱατροῦ. Ἐξέδωκεν αὐτὴν ἀπᾶξ ὁ Κύριος Δ. Ι. Μαυρορρῶδης ἐν τῇ II ἀνδρῶρα (φυλλ. 94.) τοῦ ἔτους 1854.

ΣΑΣΥΘΕCΙΟΝ CΥΖΕΤΟ
ΙCΗΑΤΓΓΑΛΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΙΡΤΟΥ Α
ΘΕΑΠ :: ΝΗΤΡΙ ΘΕΩΝ

Οὐδὲν δυνάμεθα περὶ αὐτῆς νὰ εἰπώμεν βέβαιον, ἐπειδὴ οὐδ' αὐτὸς οὗτος ὁ ἐκδότης δίδει πίστιν, ὡς λέγει, εἰς τὴν ἰδιόχειρόν του ταύτην ἀντιγραφὴν, καθότι ἦν ἐσπέρως ὅτε τὴν ἀντέγραψε, καὶ καθότι τὰ γράμματα ἦσαν κεχρωσμένα. Ὅτι δὲ κακῶς τῶ ὄντι ἀντεγράφη, ἐπιμαρτυρεῖ τὸ τὸ δυσανάγνωστον αὐτῆς καὶ δυσνήτον. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἐκδότης, ἐνῶ ἔπραξε νὰ εὐχαριστήσῃ εἰς μόνην τὴν δημοσίευσίν της, προβαίνει οὐ μόνον εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της, ἀλλ' ἐπιφέρει καὶ μακρὰς διερμηνεύσεις, αἵτινες βεβαίως ὀλίγον συμβάλλουσιν εἰς τὴν διευκρίτισίν της, καθὼ ἐπὶ ἀμυρεῶλου θεμελίου ἐπερειδόμενα. Ἡ ἀνάγνωσις του εἶναι τόσον ἀπίθανον ὅσον καὶ ἀυθαίρετος. Ἴδου αὐτῆ:

» Ἐ]λευθερίον εὐξάτο ὑπὲρ Ἀττάλου τοῦ υἱοῦ

(β) Franz. Eheni, Epigraph. Gr. p. 232.
(γ) Ὁ αὐτ. αὐτόθ. p. 249.

καὶ παντὸς [τοῦ] εἰδίου τῆ Θεᾶ τῆ Μητρο Θεῶν. » Ἐνταῦθεν συναγομεν ὅτι τὸ C ποῦ μὲν ἀνέγνωσαν ὡς Σ, ποῦ δὲ ὡς Ρ— τὸ δὲ ICΠ ἀναγινώσκει ὡς ΥΠΕΡ—τὸ δὲ ΠΕΠΤΟΝ ἀναγινώσκει [τοῦ] ΠΙΜΙΟΥ, πάντα ἀδικαιολόγητα.

Ἡ ἐποχὴ τῆς μετὰ Χριστὸν διὰ τὴν παλαιογραφίαν της, μάλιστα δὲ διὰ τὸ Ζ ἀντὶ Ξ (α).

Ἐπιγραφή Δ'.

Παρατηροῦμεν ὅτι καὶ εἰς τὴν προηγουμένην.

ΤΥΧΙΚΗ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

ΤΟΙΜΩ ΣΥΜΒΙΩ ΑΤΤΑΛΩΙ

ΜΙΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩ ΚΑΛΩΣ

ΒΙΩΣΑΝΤΙ. ΕΠΙΣ ΔΕΒΚΟΦΒΙ

ΤΙ ΠΑΛΑΜΜΑΙΟΝ ΜΟΙΟΝ ΕΖΕΙ.

Ἄν ἐξαιρέσωμεν τὸ μικρὸν λάθος τοῦ χαρακτοῦ ἐν τῇ λέξει παλαμμάιον ἀντὶ παλαμναῖον, ἡ ἐπιγραφή καὶ διετηρήθη καλῶς καὶ ἀντεγράφη πιστῶς. Ἀλλὰ καὶ ἐν ταύτης τῇ ἀναγνώσει ὁ ἐκδότης πίπτει εἰς χονδρὰ λάθη. Ἴδου ἡ ἀνάγνωσις του:

« Τυχικὴ μετὰ τῶν τέκνων τῷ ἰδίῳ συμβίῳ Ἀττάλῳ μίνας χάριν, τῷ καλῶς βιώσαντι. Ἐπίτις δὲ ἐκδόσει τί, παλαμναῖον (δαίμονα?) ἔξει π.

Τὸ ΜΟΙΟΝ ἀνέγνωσε ΔΑΙΜΟΝΑ, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους καὶ αὐτὸς θεωρεῖ ἀνεχάρους καὶ ἐπικαλεῖται τῶν ἄλλων τὴν γνώμην. Ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις τῆς λέξεως ἡ μᾶλλον τῶν λέξεων τούτων δὲν φαίνεται τοσοῦτον δύσκολος· μάλιστα εἶναι λίαν σαφής: Τὸ γράμμα Q, ὅπερ εἰκάζει φοινικικῶ Κόππε, εἶναι καθαρῶτατον μονόγραμμα, περιέχον τὸ O ἀνωθεν, καὶ τὸ I, κάτωθεν, ἀλλήλοισι συναπτόμενα. Ἐπομένως τὸ MQ ἀναλύεται εἰς τὸ ΜΟΙ, ὅπερ εἶναι δοτικὴ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας ἐγώ.

—Τὸ δὲ ΙΟΝ, εἶναι αἰτιατικὴ τοῦ ὀνόματος ἰδί, ἥτοι βέλος. Μετὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην ἡ ἐπιγραφή ἀναγνώστεια οὕτως:

« Τυχικὴ μετὰ τῶν τέκνων τῷ ἰδίῳ συμβίῳ Ἀττάλῳ μίνας χάριν, τῷ καλῶς βιώσαντι. Ἐπίτις δὲ ἐκδόσει τί, παλαμναῖον μοι ἰδρ ἔξει π. Τοῦτέστιν.— Ἄν τις προσηύχῃ τί τοῦ μνηστείου, θέλει λάβει τὸ ρονικόν μου βέλος—ὅπερ μεταφορικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ—τὴν φοινικὴν μου κατάραν—διότι ἡ ἀσθενὴς φύσις τῆς γυναικὸς μόνον ἀμυντικὸν ὄπλον ἔχει τὴν ἀρὰν. Εὑρήσται δὲ καὶ παρὰ Συνεσίῳ—απαλμυναῖοτάται ἀρὰ—» (β).

Ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπιγραφῆς διὰ τὴν παλαιογραφίαν της (Ζ ἀντὶ Ξ) δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ προγενεστέρη τοῦ Αὐγούστου [30. π. Χ.].

Ἐπιγραφή Ε'.

Παρατηροῦμεν ὅτι καὶ εἰς τὴν Δ'.

Ω ΠΑΝΑΡΙΣΤΕ ΒΟΚΟΝΤΙΕ ΣΑΙΣ ΑΤΕΛΕΣΤΟΝ

ΕΡΓΟΝ ΕΟΙ ΠΡΑΠΗΣΙΝ ΤΟΙ ΑΠΟΝΗΣΑΜΕΝΟΙ

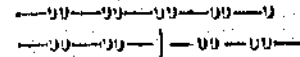
(α) Franz. Ellen. Epig. Gr. p. 249.
(β) Σελ. 191.

Καὶ ταύτην, οὐχ ἡττόν τῶν προηγουμένων, κἀκιστα ἀνέγνωσαν ὁ ἐκδότης οὕτως:

« Ω πανάριστε Βοκόντιε, σαῖς ἀτέλεστον ἔργον ἐοί;] πραπίου τοῖ ἀπονησάμενοι.»

Ἀπορεῖ καὶ αὐτὸς πῶς νὰ συντάξῃ αὐτὴν, καὶ τί ἐστὶ τὸ ΕΟΙ, ἐπικαλεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα τῶν ἄλλων τὴν γνώμην. Καὶ βέβαια ἐκ τῆς τοιαύτης ἀναγνώσεως δὲν εἶναι παράδοξον αἱ μεγάλαι αὐταὶ ἀποραῖαι του.

Ἐν πρώτοις λοιπὸν παρατηρεῖται ὅτι ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἔμμετρος· προηγείται ὁ δακτυλικὸς πεντάμετρος καταληκτικὸς εἰς δισύλλαβον, καὶ ἔπεται ὁ ἑλεγματικὸς πεντάμετρος. Ἴδου τὸ διάγραμμα.

Καὶ ἡμεῖς, ὡς καὶ ὁ ἐκδότης, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τῆρωμεν ποτὲ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἐπιγραμματοποιοῦς τὸν ἑλεγματικὸν πεντάμετρον σὺν τῷ δακτυλικῷ πεντάμετρῳ. Ἴσως δὲ πρώτῃ ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ μᾶς φέρει εἰς γνώσιν τοιοῦτο στιχηρὸν σύστημα.

Χωρὶς παντάπασιν νὰ προσβλῶμεν τὸ μέτρον, καὶ διὰ νὰ ἀναφανῆ ἡ ἐννοια, καὶ ἐπανορθωθῆ ἡ γραμματικὴ σύνταξις τῆς ἐπιγραφῆς, πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ παραδεχθῶμεν μικρὸν τοῦ χαρακτοῦ λάθος εἰς τὴν λέξιν ΕΟΙ, τοῦτέστιν ὅτι ἐχάρηεν Ο ἀντὶ Ν. [εοι ἀντὶ ἐν].

Ὅσον δὲ διὰ τὴν ἀνορθογραφίαν τοῦ ΠΡΑΠΗΣΙΝ [Π ἀντὶ Ι], εἶναι πιθανόν ὅτι ἐγένετο κατὰ λάθος τοῦς πῶσας, διότι ὁ ἐκδότης, ἐκτὸς τοῦ ὅτι σιωπᾷ αὐτὴν διόλου, ἀναγινώσκει ὀρθῶς διὰ τοῦ Ι [πραπίου].

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἡ ἐπιγραφή ἀναγνώστεια οὕτως:

» Ω πανάριστε Βοκόντιε, σαῖς ἀτέλεστον ἔργον ἐνὶ πραπίου, τοῖ, ἢ πονησάμενοι.»

Κατὰ δὲ συνεπιγυμένῃ καὶ ἀπλοῖκνυμένῃ σὺνταξιν ἡ ἐπιγραφή ἔχει οὕτως:

» Ω πανάριστε Βοκόντιε, σαῖς ἐνὶ πραπίου ἀτέλεστον ἔργον [εοι], ἢ πονησάμενοι [ἀρεθ-καμέν] σοι.»

Ἐκ ταύτου προφανῶς παράγεται τὸ ἐξῆς νόημα.

« Ω πανάριστε Βοκόντιε, ἐν τῇ σῇ διαβολῇ ἀτελεῖς ἔργον ἐστὶ, ταῦτα, ἢ πονησάμενοι, ἀρεθ-θήκαμέν σοι.»

Οἱ ἀναθέσαντες ὁμολογοῦνται γλύπτει, ὡς αὐτοὶ οὗτοι πονησάμενοι (α) τ' ἀναθήματα, οὐκ ἔστιν καὶ ἂν ᾖσιν τὸ δὲ ἐπίθετον πανάριστε—μαρτυρεῖ καὶ τὸν Βοκόντιον συνεχιζτὴν ἐκείνων. Χρέος λοιπὸν νομισαῖν ἢ συνεχιζτὴν τῶν γλυπτῶν νὰ τιμῆσῃ τὸν ἀπεβιώσαντα Βοκόντιον, τὸν πανάριστον τῆ τέχνης, ἀνήγαγεν αὐτῷ μνημεῖον σὺν ἀνδριάντι ἢ ἄλλῳ τοιοῦτῳ, ἐπιμαρτυροῦν εἰς τὴν βίαν τὸ προκείμενον δίστιχον.

(α) Ὁ μέσος ἀόριστος αἰσποτε ἐνέργειαν σημαίνει εἶναι, τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἰσοποιήσαν, ἀντὶ ἐποποιῶ. [Πραμίαι].

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΣΤΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ.

(1^η δε φυλ. 155. Συνέχεια.)

...εφ'αυτῶν...

Ο Ιστρος, βέβαιον δὲ ὅτι δὴς τῆς μεσημβρινῆς Βλαχίας ἀπὸ Ὀρσοβίας μέχρι Σπρέτου (Σερβίου) χωρίζοντος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Μολδαβίας, καὶ ἀπὸ τοῦτου μέχρι Προύτου (Πυρρήνου), συνήρουν πρὸς τὴν Βασσαραβίαν τὴν ὁποίαν μετὰ τῆς Βουλγαρίας ἐκτερέωσεν βρέγει, διὰ πολλῶν στομίων ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὐξείνιον, ὡν ἐπισιμότερα εἰσὶ τὸ Κελλίη ἢ Κίλιαν (κατὰ διαστροφὴν πιθανὸν ἐν τοῦ Ἀγγλίας), παρ' ἧ καὶ πόλις ὁμώνυμος, τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔχον ἀπὸ τὸ κατὰ τὸ Γαιατάλη τοῦ Ἰσμηλίου διακλιδισμού τοῦ ποταμοῦ, σχηματίζοντος ἐξ ἀριστερῶν τὸ Κελλίη ἢ τὴν Κίλιαν, ἐκ δεξιῶν κατὰ μέσον διὰ τῶν παραλίων τῆς Βουλγαρίας τὸν Σουλιναῖ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸν βραχίονα διὰ νέας ἀποχωρήσεις σχηματίζει τὸ στόμιον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἢ κοινῶς τὰ Ἀγιογεωργίτικα (α). Τούτων γνωστότερον εἶναι ὁ Σουλιναῖ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἐκατονταετηρίδος, οὐχὶ δὲ ἴσως καὶ τὸ προσηγορώτερον διὰ τὸν εἰσπλοῦν καὶ ἐκπλοῦν.

Ο Ἰστρος καὶ τοὶ βραχίονες καὶ ὁρμητικώτατος, οὐχ' ἴστων κατὰ τινὰ μέρη πρὸς τὰ ὁποία ἡ ὁρμή του ἀμπτέται ὡς ἐκ τῆς παραλλαγῆς, τῆς ἀνωκλίσεως τῶν ἀκτῶν καὶ τῶν ἐν εἰδεί ἀνωκλιρῶν σχηματιζομένων ἐξοχῶν, εἶναι ἀβαθῆς καὶ ἴστων ὁρμητικῶς. Προέρχεται δὲ ἡ τοπικὴ ἀββατῶν ὑδάτων μείωσις ἢ ἐλλείψις, ἐκ τῆς κατὰ μέρη ἀσπαστικῆς ἀμμου, διότι, ἀμβλυνομένης τῆς ὁρμῆς του, δὲν δύναται νὰ συμπαρασύρῃ αὐτήν. Τριακτὴν ἀρχὴν ἔχουσι αἱ κάτω μικρὸν τῆς Δούλη τῆς ἀμμουδῆς ὄρται, γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Γαλγάνια, τοιαῦται εἰσὶν αἱ ἐν Σουλιναῖ διπλαῖ ἐστὶν ὅτε σχηματίζονται καὶ πάλιν ἐκλείπονται, ὡν ἡ μὲν ἐγκαρσίως πρὸ αὐτοῦ τοῦ στομίου σχηματίζεται, ἢ δὲ ἀπωτέρω (β).

(α) Ὁ βραχίονας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κατὰ τινὰς θεωρεῖται ὡς ἀρ. καὶ τοῦ ποταμοῦ κοίτη, ἀπὸ τῆς ἑποῖς ἐκχωρεῖται ὁ τὸ Σουλιναῖ καὶ ὁ τῆς Κίλιαν.

(β) Αἱ ὄρται καὶ πρὸ τοῦ στομίου σχηματίζονται ἐκασταί, ὅσοι συμπιέθονται εἰς τὸ αὐτὸ πᾶντο μῆρος, ἀλλ' ἀπωτέρω ἢ ἰσχυρότερον τοῦ στομίου, κατὰ τοῦ ἐπικρατοῦτος ἀνέμου, τὴν μίαν ἢ μεγάλην πλημμύραν τοῦ ποταμοῦ. Ὅσοι γνωστὰ εἰσὶν αἱ ἀρραιαὶ τῆς σχηματισμοῦ τῶν ἐνδεῶν τοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν τοῦ στομίου ἀκτῶν, τοῦτο ὁ ἀκρῶν ἐπι τῶν πρὸ τοῦ στομίου εἰς ἀπέσταλιν 3] — 1. — καὶ οὐδὲν περιπέου σχηματίζονται, ἐνὸν τῶν ἑποῖων τὰ ὑδάτα μὲν τοῦ στομίου εἰσὶν ἀρχαῖ. Ὁ ἐν Γαλγίαν πρὸ τῆς ἑλλείψεως Κ. Γαλγίαν μετ' ἀρραιίας ἰευνόσας τὰ μέρη καὶ τὰς ἀρραιίας, φρονεῖ ὅτι εἰς τὴν γένεσίν των συντελεῖ μόνον ἡ πλημμύρα τοῦ ποταμοῦ, ἀλλ' ἐν τῇ συμπίπτειν νοτιανατολικῶν ἀνέμων, ἢ ὁποῖοι θάωτες, ὅσοι ἀπὸ τῆς τῆς κλιματικῆς μὲν τῆς ὁ ποταμοῦ εἰσβάλλει εἰς τὸν

Ἐνεῦθεν ἔπεται ὅτι πλεῖστα γράζοντά πλεόν τῶν 7—8 ποδῶν ὕδατος, δὲν δύναται νὰ κατέλθωσι μὲ φορτίον ἢ ν' ἀνιπλεύσῃσι τὸν ποταμὸν, πολλὰκι καὶ κενὰ ἀναγκάζονται νὰ πρᾶσθῃσιν εἰς τὰς λεγομένας ἀποφορτίδας ἢ ἀνακουσίδας (allōgu) κοινῶς δὲ Αἰμψου (Linhō). Καὶ πολλὰκι μὲν πολλὰκι προσπαθεῖται καὶ προτάσεις ἐγένοντο πρὸς ἐκκαθάρισιν τῆς κοίτης τοῦ Ἰστροῦ καὶ τοῦ Σουλιναῖ, ἀλλ' εἰς μάτην (α).

Ἡ Ρωσία τριάντονα περίπου ἔτη κατόπιν αἰματωδέστατων πολέμων δεσπόσασα τὸν Ἰστρον, μεταχειρίσθη αὐτὸν εἰς δεδομένας τινὰς κρισίμου πολιτικῆς περιστάσεις ἐπιτηδείως, ἀπαγορεύσασα ἅμα μὲν τὴν δι' αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀνατολῆς κοινῶς ἐξ Ἀνατολῆς προσελεύσεις καὶ τὴν ἐκ τῶν Ἡγεμονιῶν ἐξαγωγήν σιτηρῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἔσπιν ταύτην ἔσπερ πλεονεκτικῶτα ἐκινῶν, διότι ἡ πόλεμος τὴν Ἑυρώπην ἐτάρξασεν εἰς ἄν ἐνδιεφέρετο ἢ Ρωσία, ἢ σιτοδεία ἠπειλείτο εἰς τὰς χώρας τῆς, ἢ σκοπὸν τινὰ ἐξεπλήρου, καὶ αἱ πόλις τοῦ ποταμοῦ ἐξ ἴσου κεναιούμεναι ἦσαν. Ταῦτα φαίνεται ὅτι ἢ Ἑυρώπη τοσοῦτον ἐξετίμησε κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον καὶ συνησθάνθη, ὥστε ὡς ἂν περὶ αὐτοῦ ἢ ἔροι, ὁ Ἰστρος ἐκνήχθη οὐδέτερος μὲθ' ἄλων τῶν ποταμῶν οὐδ' ἐδέχεται, τὸν παραπατεμῶν ἢ σχηματίζει καὶ τῶν ἐκβολῶν των. Καὶ ὡς ἂν μὴ ταῦτα ἤκουον, καὶ ἐγγυήσεις ἄλλας παρὰ τῆς Ρωσίας ἐξήτησαν καὶ ἐλάβον, διὰ τῆς παραχωρήσεως ἄλων τῶν παριστρῶν μεσημβρινῶν ὄριων τῆς μέχρι τοῦ Εὐξείνιου. Οὕτως ἡ Ρωσία ζημιώσασα καὶ ζημιωθεῖσα ἐκατομύρια τινὰ, φαίνεται ἀπολέσασα τὸ ἔπ' αὐτοῦ κράτος τῆς.

Ἰδομεν τῶν τῆς Ἀυστρίας, διότι μετὰ τὴν Ρωσίαν αὐτὴ διαφιλονεικεῖ τὸν Ἰστρον.

Ἡ Αὐστρία, νομιζομένη, βέλτιον ἂν καὶ βραδυτέρον τῆς Ρωσίας κατενόησε τὰ ὠφέλη τοῦ Ἰστροῦ ὑπὸ ἀντίθετον ὄλως λόγον πρὸς τὴν Ρωσίαν, χάριν τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς. Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς 12^{ης} ἐκατονταετηρίδος κινήσασα πάντα λίθον νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τῆς Ρωσίας ὡς πρὸς τὰς Ἡγεμονίας, καὶ ἀποτυχούσα περιορίσθη εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς, καὶ ἐν δικαίῳ εἰκοσιπέντε περίπου ἔτων τὸ εἰσέγαγε μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας εἰς τὴν Σερβίαν, Βλαχίαν καὶ Βουλγαρίαν, τὸ ἐξέστειναι εἰς

ἔξωθεν, διὰ τῆς ἀντιποίας τῶν ἀναγκάζουσι αὐτὸν νὰ εἰρή τὴν ἀμμου, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ἤθελε παρασύρῃ εἰς τὰ βῆθη τοῦ Εὐξείνιου διὰ τοῦτο καὶ σπανίως σχηματίζονται. Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ὁρμητικῆς ἐξήγει καὶ τὸ ὁρμητικῆς σχηματῆς σιτηρῶν τῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ στομίου, ὅπερ ἄλλως εἶναι ἀνεξήγητον.

(α) Ἡ συνθήκη τῶν Παρισίων, ὑπεγράψαν τὰ συμμέροντά τῆς Ἑυρώπης ἀπόσε, καταστήσασα τὸν ποταμὸν γαλικὸν αὐτῆς ταμῆος, μὴ φοβουμένη πλεόν νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς ἀσχερείας τῶν ἐτῶν 1833—1851, ἢ κερυθθῆσιν τῆς κωλυσιπλοίας τοῦ Ἰστροῦ ἐπὶ τῆς Ρωσίας. Κοβερνικῶς, καὶ σιτοδείας ἐπιστάτης, αἱ λαοὶ μικροὶ δὲν λημοὶ ἀπέλογο. Ἀπειροὶ δὲ ἔμποροι ζημίας μεγάλας ὑπέστησαν.

ἄλων, τοῦς λιμένας τοῦ Εὐξείνιου καὶ τῆς Ἀνατολῆς, καταστήσασα ἄλα ταῦτα τὰ μέρη ἀξία λόγου καταναλωτήρια τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων τῆς. Οὕτως ὁ Ἰστρος σήμερον κατέστη ὄφρα μὲς τῆς Αὐστρίας.

Ἡ Αὐστρία εἰς μεταλλικῶν μόνον πέμπει ἐπισημῶς εἰς τὴν Μολδαβίαν πάντα ἐκατομύρια φλωρίων ἢ 66 ἐκατομύρια δρχυμῶν, διπλάσια δὲ καὶ τῆς συναλλαγῆς τῶν προϊόντων τῆς καὶ πιστεύομεν ὅτι δις τόσα καταναλίσει εἰς τὴν Βλαχίαν καὶ Σερβίαν καὶ ἐν ταῦτα τὰ πλεονεκτικῶτα πορίζεται ἀπὸ τῶν Ἡγεμονιῶν, ὁποῖα ἄρα, χάριν εἰς τὰς ἐγκαλίαις τοῦ Ἰστροῦ, πορίζεται ἀπὸ τὴν μεσημβρινῆν Ρωσίαν καὶ τὴν Ἀνατολήν, ἄλλ' ἐν πρὸς στήμῃν παράδεχθῶμεν ὅτι ἡ Αὐστρία, μὲ ὄλως τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἄλλων, κατορθώσῃ νὰ συστήσῃ ἰδίαν χρηματικὴν τράπεζαν ἐνταῦθα, νὰ κατασκευάσῃ σιδηροδρόμους, δι' ὧν νὰ σχετίσῃ διὰ τῆς Μολδαβίας καὶ Βλαχίας τὸν Ἰστρον μετὰ τῆς μεσημβρινῆς καὶ βραγιότερα μέρη τῆς αὐτοκρατορίας τῆς, ὅπως καταστήσῃ ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ λιμένα ἴδιον εἰς ἄν νὰ ἐποταμιεύσῃ τὰ φυσικὰ προϊόντα τῆς Γρανουλῆς, Γαλλικίας, Οὐγγρίας κτλ. δὲν εἶναι δύσκολον νομιζῶ νὰ προῖδῃ ἕκαστος ὑποίας σπουδαίου ἐπιτυχίας εἶναι ὁ Ἰστρος διὰ τὴν Αὐστρίαν (α).

Ἡ Αὐστρία, γρήνον πολὺν ἀγωνισμῶνα ὑπὲρ τῆς ἐπιδόσεως καὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς, ὀφείλει ταῦτα εἰς τὴν ἀτμοπλοῖαν τὴν ὁποίαν ἐν ἐλλείψει πλοίων ἰσχυρόρων εἰσέγαγε μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Βιέννης, καὶ δι' ἧς ἐπέβηκε τὰ βιομηχανήματα τῆς εἰς τε τὰς παριστρῶν Ἡγεμονίας καὶ τὴν Ἀνατολήν, εἶνα εὐκολώτερον καὶ μὲ ὀλιγοτέρας δαπάνας τὰ μετέφερεν ὅπερ φυσικῶν καὶ ἐπόμενων Τουρμῶν αὐτῆν, διότι μόνον δὲν δύναται νὰ τὴν ἦτο ν' ἀπαρῆσθαι εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν, ἀξιοῦσθαι δι' ἑαυτὴν τὴν Ἀνατολήν. Ἡ ἐπίδοσις καὶ ἡ ὑπεροχὴ τῆς Αὐστρίας ἐνταῦθα ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 1834, ἀρριθῶς μετὰ τοῦ πρώτου ἀτμοπλοῦ τοῦ ὁποῖον κατέπλευσε τὸν Ἰστρον.

Ἄλλ' ἐρ' ὅσον τὰ Αὐστριακὰ βιομηχανήματα καὶ τὸ ἐμπόριον ἐξέστεινον διὰ τοῦ Ἰστροῦ εἰς τὴν Ἀνατολήν, κατὰ τοσοῦτον ἡ Ἀγγλικὴ ἀντιπολίτευσις δὲν ἐβράδυνε νὰ διακηρυχθῇ ἀπροκαλύπτως. Τοιοῦτοτρόπως ἔθνη χιλιάδας μετῶν μακρὴν ἀλλήλων συνγωνίζοντο τὸν εὐγενέστερον τῶν ἀγῶνων πρὸς εὐδαιμονίαν τῶν λαῶν των, ἐν ᾧ ἡ τὰ ὄριά τῆς ἐν αὐτῷ τῷ Ἰστροῦ ἀρριθούσῃ Ρωσία πανύχιον ἔπλεε, περιοριζομένη εἰς τὸ σύστημα τῆς ἀποκλειστικότητος, ὅπερ ὡς συνάδον μετὰ συμμέροντα τῆς Αὐστρίας θὰ διαστρεφτο, Κύριος οἶδε, πόσον, καὶ ἀνευ τοῦ τελευταίου πολέμου οὐδὲν ἤθελε κατορθοῦθαι μ' ὄλως τῆς ἐπιμήνου ἀντιπολίτευσεως τῆς Ἀγγλίας, πολλὰ ἀγωνισθείσας κατὰ τῶν καθεστῶτων, καὶ διὰ τοῦ διορισμοῦ διπλωματικῶν πρακτῶν τὴν κατάργησιν τῶν λοιμοκαθαρτηρίων ἐπιδιωξίτης, διότι τὰ βιομηχανήματα τῆς ἐγγόμενα διὰ τῆς Τουρκίας ὑπεβῆλλον ἢ ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ ἐδῶ εἰς διατυπώσεις τινὰς δυσκολευούσας τὴν ταχέειν καὶ ὀλιγοδάπανον εἰσαγωγὴν καὶ εἰς τοῦς ἐνταῦθεν διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἀπόπλους τῶν ὑπὸ ἄλλων ἰδίων χρηματικῶν τράπεζαν ἐνταῦθα, νὰ κατασκευάσῃ σιδηροδρόμους, δι' ὧν νὰ σχετίσῃ διὰ τῆς Μολδαβίας καὶ Βλαχίας τὸν Ἰστρον μετὰ τῆς μεσημβρινῆς καὶ βραγιότερα μέρη τῆς αὐτοκρατορίας τῆς, ὅπως καταστήσῃ ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ λιμένα ἴδιον εἰς ἄν νὰ ἐποταμιεύσῃ τὰ φυσικὰ προϊόντα τῆς Γρανουλῆς, Γαλλικίας, Οὐγγρίας κτλ. δὲν εἶναι δύσκολον νομιζῶ νὰ προῖδῃ ἕκαστος ὑποίας σπουδαίου ἐπιτυχίας εἶναι ὁ Ἰστρος διὰ τὴν Αὐστρίαν (α).

(α) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καὶ ἄλλων τὰ ὁποία παραλείπω ἵνα μὴ παρεκτραπῶ, φρονῶ ὅτι ἡ Αὐστρία παλλὰ ὄχι ἀποφασιστὴ νὰ ὑποστήσῃ πρὶν ἢ ἐγκαταλείψῃ τὸν Ἰστρον, πρὶν ἢ ἐκλεινοῦσι τὰς Ἡγεμονίας, πρὶν ἢ παραδειχθῇ διὰ τοῦ Ἰστροῦ κωνσταντικῆς ἀσχυρίας διὰ τῶν καὶ τῆς ἐπὶ τῶν Ἡγεμονιῶν ἐναντία εἶναι. Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦς προσηγορευμένους ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων δυνάμεων μεγάλα πρᾶγματα δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζομεν, ὅπως ὀργανίσει τὰς Ἡγεμονίας, καὶ δάσωσιν αὐταῖς ὁμοῦς ἐλευθερωτέρας ἢ κἂν συμμέροντες πρὸς τὸ πνεῦμα, καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος, ἐν ᾧ ἡ Αὐστρία ἔχει ἐκκεντρίον ὄριον αὐτῶν συμμέρον, πιστεύομεν μάλιστα ὅτι ἡ κατοχὴ ἐνταῦθεν δὲν δα ἀρρή, πρὶν ἢ πεσῇ ἢ ἐν ἀδελφίᾳ τῶν πραγματικῶν Ἡγεμονικῶν μετὰ τῶν ἑποῖων δὲν βλάπτει τὰ συμμέροντά τῆς. Ἄλλ' ὁποῖα μετὰ τῶν ἑποῖων μὴ βλάπτουσι ζῆνα συμμέροντα, δύνανται ποτε νὰ ὦσιν ἐπὶ ἀγαθῷ τῶν ἐγγυημένων.

Τοιοῦτοτρόπως ἔθνη χιλιάδας μετῶν μακρὴν ἀλλήλων συνγωνίζοντο τὸν εὐγενέστερον τῶν ἀγῶνων πρὸς εὐδαιμονίαν τῶν λαῶν των, ἐν ᾧ ἡ τὰ ὄριά τῆς ἐν αὐτῷ τῷ Ἰστροῦ ἀρριθούσῃ Ρωσία πανύχιον ἔπλεε, περιοριζομένη εἰς τὸ σύστημα τῆς ἀποκλειστικότητος, ὅπερ ὡς συνάδον μετὰ συμμέροντα τῆς Αὐστρίας θὰ διαστρεφτο, Κύριος οἶδε, πόσον, καὶ ἀνευ τοῦ τελευταίου πολέμου οὐδὲν ἤθελε κατορθοῦθαι μ' ὄλως τῆς ἐπιμήνου ἀντιπολίτευσεως τῆς Ἀγγλίας, πολλὰ ἀγωνισθείσας κατὰ τῶν καθεστῶτων, καὶ διὰ τοῦ διορισμοῦ διπλωματικῶν πρακτῶν τὴν κατάργησιν τῶν λοιμοκαθαρτηρίων ἐπιδιωξίτης, διότι τὰ βιομηχανήματα τῆς ἐγγόμενα διὰ τῆς Τουρκίας ὑπεβῆλλον ἢ ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ ἐδῶ εἰς διατυπώσεις τινὰς δυσκολευούσας τὴν ταχέειν καὶ ὀλιγοδάπανον εἰσαγωγὴν καὶ εἰς τοῦς ἐνταῦθεν διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἀπόπλους τῶν ὑπὸ ἄλλων ἰδίων χρηματικῶν τράπεζαν ἐνταῦθα, νὰ κατασκευάσῃ σιδηροδρόμους, δι' ὧν νὰ σχετίσῃ διὰ τῆς Μολδαβίας καὶ Βλαχίας τὸν Ἰστρον μετὰ τῆς μεσημβρινῆς καὶ βραγιότερα μέρη τῆς αὐτοκρατορίας τῆς, ὅπως καταστήσῃ ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ λιμένα ἴδιον εἰς ἄν νὰ ἐποταμιεύσῃ τὰ φυσικὰ προϊόντα τῆς Γρανουλῆς, Γαλλικίας, Οὐγγρίας κτλ. δὲν εἶναι δύσκολον νομιζῶ νὰ προῖδῃ ἕκαστος ὑποίας σπουδαίου ἐπιτυχίας εἶναι ὁ Ἰστρος διὰ τὴν Αὐστρίαν (α).

Ἡ Αὐστρία ἐδιπλάσιασε καὶ ἐτριπλασίασε τὰ ἀτμοπλοῖα τῆς ἀπὸ Βιέννης μέχρι Κωνσταντινουπόλεως ὅπως ματαιώσῃ τὰ τῶν ἄλλων ἢ Ἀγγλία ἐπιμολῶς τὸ ναυτικὸν τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ὑπὲρ τῶν ἐμπορικῶν δῶθεν τῶν ὑποπλοίων τῆς ἑποπρόστων διαφρηγνυομένη, ἐπνευστοῦ ἀντιπροσώπων διὰ τῆς συστάσεως ἀτμοπλοῖα γράμμης, προκαλεῖ εἰς διαγωνισμὸν καὶ τὴν Τουρμῶν αὐτῆν, διότι μόνον δὲν δύναται νὰ τὴν διακηρύσῃ ὡς μεγάλως ζημιουμένη, παρακαλεῖται καὶ Γαλλικὰ ἀτμοπλοῖα, κωνσταντικῶς συντάσσει διὰ τὸν Ἰστρον, Κύριος οἶδε ὁποῖους, καὶ ἐν τῇ ἰδέᾳ τῆς ὅτι μέγα τι διέπραξε, προδίδεται μόνον καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς ὡς ὁ Αἰσώπειος ἀλέκτωρ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ δώματος, κρᾶζει ὅτι τὸ μονοπώλιον τῆς Αὐστρίας ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ ἔπαυσε πλέον.

Ἄν ἤδη ἔπαυσε τὸ μονοπώλιον τῆς Αὐστρίας ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ ἢ ὄχι, εἶναι ζήτημα μὴ γράζον ἀνακτόξεως, βεβαιώμενον ὅμως ὅτι καὶ ἐν ποτε παύσῃ, ὡς εἶναι πολλὰ ἐπόμενον, εἰς τὴν Ἀγγλίαν βεβιαίως δὲν ὄχι περιέλθῃ.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΚΟΥΡΕΖΑΔΩΝ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ.)

...εφ'αυτῶν...

Ὁ ἐξευγενισμὸς τοῦ οἰκιστοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ βίου, ἀρριθῶς ὁμοιωμένου, προέβη ἴσως ὅσον καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, εἶναι ὅμως βίβλιον ὅτι οὐχὶ

επανίως ἀποκαλύπτονται τινὰ τῶν ἐκεί συμβαι-
νόντων, ἀπερ ἠμοιόζουσι μᾶλλον τοῦς μύθους τῆς
Ραδικηλείου τῶν δικηματογράφων σχολῆς, ἢ τὰς
σοβαρὰς πραγματικότητας τοῦ σημερινοῦ βίου.

Τοιοῦτου εἶδους εἶναι ἡ πρόσφατος τοῦ Γαρσίλα
δὲ Κουεζάδα ἱστορία, ἥτις περὶ τὰ οὐσιώδη αὐ-
τῆς μέρη κατεδέχθη ἀληθῆς ἐνώπιον τῶν δικα-
στηρίων τῆς Ἰσπανίας.

Ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα, ἦτο, ὡς φαίνεται, ὁ
μόνος ἐπίσης ἀντιπρόσωπος μακρᾶς σειράς προγό-
νων, ὧν αἱ ἱστορικῶς παραδόσεις ἀνέρονται μέχρι
τῶν ἡμερῶν τοῦ Πελαγίου καὶ τῶν πρώτων πρὸς
ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰσπανίας ἐκ τοῦ Μουσουλιμα-
νικοῦ ζυγοῦ ἀγώνων, ἀρξάμενον ἐπὶ τῶν ὀρέων
τῶν Ἀστουριῶν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ περιω-
νύμου ἐκείνου ἀνδρός. Ἐκ τούτων δὲ τῶν ὀρέων,
ἐκ τῆς κοιτίδος ταύτης τῆς Ἰσπανικῆς ἀνεξαρτησίας,
ὠρῶντο οἱ θεμελιωταὶ τῆς Κουεζαδείου οἰκογε-
νείας. Δυστυχῶς, ἡ μεταδοθεῖσα τῷ τελευταίῳ τῆς οἰ-
κογενεῖας κληρονομία μετὰ λαμπρότητα γυλίων καὶ
ἐκατὸν ἑτῶν, μόνον σχεδὸν συνίστατο εἰς τὴν με-
γίστην οἰκογενειακὴν ὑπεροψίαν, τὴν ἐκ τῶν ἱστο-
ρικῶν ἐκείνων αἰώνων προσενηθίσαν, καὶ εἰς ἀρ-
χαίαν τινὰ ἐπαυλιν πλοσίον τῆς ἐν Καταλονίᾳ
Καρδόνης κειμένην, τὴν ὅποιαν ὁ χρόνος καὶ ἡ
βία εἶχον μεταμορφώσει εἰς ἀγχορὸν ἐρείπιον. Ἡ
φύσει ἀλαζονικὴ τοῦ νέου διαθέσει ἐθάλπετο καὶ
ἐξωपुरοῦτο ὑπὸ τῶν διδασκαλιῶν τῆς ματρὸς του,
ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐνηλικιότητα αὐτοῦ ἀ-
ποβιβάσας· καὶ, ὡς ἐλέγετο, εἶχον συμφωνήσει,
ἐὰν ὁ νέος Γαρσίλας δὲν ἐπιτύχη νὰ νυμφεθῇ πλου-
σίαν καὶ ἰσχυρὴν νεάνιδα, νὰ μείνῃ ἡ περιβλε-
πτος τῶν Κουεζαδῶν γενεᾶ, ἀμιγῆς καὶ ἀμίαν-
τος χυδαίου αἵματος, καὶ ν' ἀπολήξῃ σὺν αὐτῷ.
Ἡ μικρὰ αὕτη ἀλαζονεῖα διήγειρε μετὰ καιρὸν
εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Γαρσίλα ἀκάθεκτον μῖτος κατὰ
τινος, καὶ τοῦτο κυρίως διότι ἡ ἐνεστῶσα τοῦτου
κατάστασις ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ συναισθάνεται μετὰ
λύπης ὅτι ἡ οἰκογένεια τῶν Βελασκῶν εἰς ἡν ὁ μι-
σοῦμενος ἀνήκε, καὶ ἥτις ἐπὶ πατρικίας ἀξιώσειν
ἰδύνατο ἴσα τῇ τῶν Κουεζαδῶν νὰ ὑψαυχθῇ, εἶχε
βαδίσει ὁδὸν συναιτωτέρην τῆς ἐξουτοῦ.

Καὶ τῶντι ὁ ἴσως δὲ Βελασκῆς λαθὼν τὴν κλη-
ρονομίαν του, καὶ καθάπερ πολλοὶ ἄλλοι Ἰσπα-
νοὶ ὀφειγμένους (hidalgos), ἀπορῶν τῶν ἀναγκαίων
πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κληρονομικοῦ του βελήμαθ, ἀ-
περάσειε ν' ἀποβῆ τὰς προλήψεις τὰς κωλυούσας
τὴν μέλλουσαν διὰ τῆς ἐμπορίας εὐτυχίαν του,
καὶ μετ' ἀξιοθαυμάστου δραστηριότητος ἐπελή-
θη τῆς ἀλατοποιίας, ἐν ἐκείνῳ τῆς Ἰσπανίας τῷ
νομῷ διεξαγομένης. Ἡ ἐπιτυχία ἀντήμειψε τοὺς ἀ-
γῶνάς του, καὶ τὰ πρόδηλα αὐτῆς τεκμήρια καθί-
σταν ἐπὶ ὑπεριώτερον τὸ θέαμα τῆς καταστρο-
φῆς, ἣν ὑπέσχετο ἡ ἐκπαλαὶ ἐνάμιλλος τῶν Κουε-
ζαδῶν οἰκογένεια.

Ἡ ἀρχαία αὐτοῦ ἐπαυλις, ἐτοιμώροπον τῶν
προγόνων αὐτοῦ δῶμα, ἐξ ὀλοκλήρου νῦν ἀνεκαι-
νίσθη, ἀνεκαυθίσθη καὶ κῦρτεπίσθη Ὁ ἀριθμὸς τῶν

ὑπηρετῶν ὅστις εἶχε πάθει ἐλάττωσιν μέχρι δύο ἢ
τριῶν κακῶς μισθουμένων καὶ γείρων ἐνδεδυμένων,
συνεπληρώθη καταλλήλως. Τὰ δὲ τέκνα τοῦ Κυρίου

Βελάσκου, — παρκατήσαντος τὸ δὸν καὶ τὸ δὲ —
μετὰ πλείστης ἀνετάρτησιν ἐπιμελείας· καὶ ὅτε ἡ
οὐδὲ αὐτοῦ Ἀλόνζος ἐπανήθη εἰς τὰ ἴδια ἀπὸ
τοῦ ἐν Τολήτω Πανεπιστημίου τῷ 1847, παρὰ
πάντων ἐκ συμφώνου ἐθεωρήθη ὡς ὁ μᾶλλον κομ-
ψοπρεπῆς, εὐαίμων, καὶ εὐίππος, ἐνὶ λόγῳ ὡς ὁ ἐν-
τελέστερος ἱσπότης τῆς συνοικίας. Κατὰ τοῦ νεα-
νίου τούτου ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα συνέλαβεν
ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἀπέχθειαν δεινὴν, μίσην
θανάσιμον, κορυφωθὲν ἐνεκα τῆς προοίους τῶν
Βελασκῶν εὐδαιμονίας καὶ μεγαλοπρεπειᾶς, καὶ
τῆς ἰδίας οὐτιδανῆς καὶ ἀσημάντου καταστάσεως.
Διεφρημίζετο συνήμα ὅτι ὁ δὲ Κουεζάδα μετέβλε-
πὴν ἀπόφασιν τῆς ἰσοβίου ἀρχαίας του, δελεασθεὶς
ὑπὸ τε τῶν προσωπικῶν καὶ τῶν χρηματικῶν γοή-
τρων τῆς Θερασίας Βελάσκου· ἐπρότεινε μάλιστα
τοῖς Βελάσκαις συνοικίσιον, καὶ τοι εὐθεῶρε αὐτὸ
ὡς δυσχημίαν, ἐνεκα τῆς ἀρχιτείας ἣν ἐμελλε νὰ
συνδέσῃ μετὰ οἰκογενεῖας τῆς ὁποίας τὸ οἰκόσχημον
εἶχεν ἐξευτελίσει ὁ ἀρχηγὸς τῆς, ταπεινωθεὶς μέχρι
ἐπαγγέλματος ἀλατεμπόρου. Αἱ συγκαταβατικαὶ
του ἔμμε, ὡς τὰς ὠνόμαζε, προτάσεις, εἶχον ἀπορ-
βιθθῆ· καὶ τούτου τὴν αἰτίαν ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἐ-
κτανιότητα τοῦ ἀδελφοῦ, τῆς νέας τῆς προσωπικῆς
του ὑπερηφανείας κωλυούσης ἀναμφιβόλως αὐτὸν νὰ
ὑποπτεῖται ὅτι ἡ Θερασία Βελάσκου αὐτοπροαιρέ-
τως ἀπεποιήθη τὴν τιμὴν τῆς μετ' αὐτοῦ συμβιω-
σεως. Ἡ τοιαύτη πεποιθήσις ἐνισχύθη ἐνεκα τινῶν
λόγων οὓς ἀπροσέκτως ἐξέφερον ὁ Ἀλόνζος περὶ
τῆς οἰσεως καὶ τῆς ἱσποτυρίας τοῦ ἀποβλήτου
τῆς ἀδελφῆς του μνηστῆρος· καθήτησαν δὲ καὶ
εἰς μονομαχίαν, ἐν ἣ ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα ἤτ-
τήθη, καὶ ὤρειλε τὴν ζωὴν του εἰς τὴν συγκατά-
βασιν τοῦ θριαμβεύσαντος ἀντιπάλου του.

Ἐπὶ τρία μετὰ ταῦτα ἔτη οὐδεμίαν ἔλαβον σχέ-
σιν οἱ δύο νέοι, τοῦ Γαρσίλα σπανίως κατ' αὐτὸ
τὸ διάστημα ἐξερχομένου τῆς καταβροχίας αὐτοῦ
ἐπαύλειος, μόνον δὲ ὑπερέτην ἔχοντος Γίλ τινὰ Πά-
λον, γεννηθέντα, ἀνατρεπέντα, νυμφευθέντα, χη-
ρευσάντα, καὶ ἐλπίζοντα ν' ἀποθάνῃ καὶ νὰ ἐνταρι-
ασθῇ ἐν τῇ περιορισμένῃ ἐκείνῃ περιφερείᾳ τοῦ κτή-
ματος. Τέλος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1850 ἔτους, τοῦ
Γαρσίλα τὸ τριακοστὸν ἤδη ἄγοντος ἔτος, συνέβη
περίστασις ἐλκυσσασα αὐτὸν ἐκ νέου πρὸς τοὺς γεί-
τονάς του. Ἦτο δὲ αὕτη ἡ θετικὴ φήμη τοῦ προσ-
εγγίζοντος γάμου τοῦ Ἀλόνζου Βελάσκου μετὰ
Ἰσαβέλλης Ῥιόγου, μετ' ἧς ἐκείνος ἐσχετρίθη ἐν
Μαδρίτῃ, καὶ καθ' ἧς, οὐδ' ἐπὶ πλούτῳ οὐδ' ἐπὶ
καταγνώγῃ διακρονομένης, οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλόνζου
ἰσχυρῶς κατεπέροντο, ἄχρι οὗ τέλος ὑπεχρεώθη-
σαν νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς περιπαθείς προτροπὰς
τοῦ υἱοῦ τῶν, ἀγαπῶντος τὴν ὡραίαν Ἀνδραλουσίδα
μετὰ Ἰσπανικῆς Οὐρμύτης. Ἡ εἰδήσις αὕτη, ὡς
ἐν τῷ ἐπομένῳ θέλει καταφανῆ, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία
ἡ ἐπισπεύσασα τὴν ἐμράνισιν τοῦ δὲ Κουεζάδα

Οἱ Βελάσκαι, οἱ τινες, ἀληθῶς εἶπεῖν, οὐδέποτε
πραγματικῶς κατ' αὐτοῦ ἐμνησκίκαρον, ὑπεδέχθη-
σαν αὐτὸν εὐμενῶς· εἶναι δὲ ἀναμφίλεκτον ὅτι καὶ
ἄλλως ἔχοντος τοῦ πράγματος, ἡ ἀλλοιωθεῖσα
μορφή του, οὐ μόνον ἀσθενῆ ἔγειεν, ἀλλ' ἐκ τε τῆς
ὕπολεύκου κόρης του, καὶ τοῦ κεκυρότου αὐτοῦ
σώματος, ἄωρον γῆρας ἐμυλίνουσα, ὤρειλε νὰ με-
ταβῆ, πᾶν ἀντίπαλον αἰσθημα εἰς εὐμένειαν καὶ
αικτιρμόν, πρὸς ἄνδρα τῶσον προίμιος καὶ ἀώριος
ναυαγήσαντα κατὰ τὸν διάπλουον τοῦ βίου.

Ἡ Ἰσαβέλλα Ῥιόγου μετέβη εἰς Καρδόνην πρὸς
ἐπίσκεψιν συγγενοῦς τινος, πρὶν ἢ ἀρῆθῃ εἰσέτι τὸ
παρὰ τῶν γονέων προτεθεὶν κώλυμα κατὰ τῆς μετὰ
τοῦ Ἀλόνζου Βελάσκου ἐνώσεώς τῆς· καὶ ἐκτοτε
ἀπερασίθη ὅτι ἐκεῖ ὤρειλε νὰ δικαιοῖν, ἄχρι οὗ
ἡ μαγικὴ τῆς γυναικίου τελετῆς δύναμις ἀξιώσει
αὐτὴν νὰ ἐγκατασταθῇ δικαιοματικῶς εἰς τὴν ἐκ-
πραθέσεια· λαμπρῶν τῶν Βελασκῶν κατοικίαν.
Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα συ-
χνάκις συνετύγγανεν αὐτῇ ἐκεῖ. Καὶ τοι δὲ κατα-
χρηστούμενος ὑπὸ τῆς σπανίας αὐτῆς καλλονῆς, ἐμ-
τρίαζε τὴν περιπαθῆ αὐτοῦ συμπεριφορὰν πα-
ρόντος τοῦ Ἀλόνζου, καὶ τότε δὲ οὐχὶ ἄλλως
ἢ φιλορρονητικῶ τῷ τρίτῳ, θαυμάζων τὴν ἐκ-
λογὴν καὶ φιλοκαλίαν τοῦ ἐραστοῦ. Τυχῶς στενὴ
φιλία συνέδεσε τὴν Γαρσίλαν μετὰ τοῦ Ἀλόνζου,
καὶ τοιαύτη ὥστε ὁ Γαρσίλας συγκατένευσε νὰ
στῆθῃ αὐτοῦς ἐν τῷ γάμῳ τῷ τελεσθησομένῳ τὴν
12 Μαΐου 1850. Μετὰ μίαν περίου ἑβδομάδα
ἐμελλε νὰ φθάσῃ ἡ ἡμέρα αὕτη, ὅτε τὸν φαινόν
οὐρανὸν νέφρη ἐπεσκέπασαν. Ἡ οἰκογένεια Βελάσκου,
ἡ Ἰσαβέλλα Ῥιόγου ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα πρὸ
ἡμῶν ὥρας ἐλθόν, ὁ ἐκ Καρδόνης ἰατρός Ζω-
ρίλλας καὶ ἄλλοι τινες τῶν φίλων, ἴσταντο ἀπέ-
κταντι τοῦ οἰκογενιακοῦ δώματος ἀπολαύοντες τῆς
εὐαρέστου δρόσου, καὶ τὸν καιρὸν διάγοντες ἐν ἀ-
σμασι καὶ ὀρχήσῃ, ὅτε τοῦ Ἀλόνζου ὁ ἵππος ἀ-
φροεῖς καὶ δὴσπνους εἰσήλασε κελπάζων εἰς τὴν
μεγάλην πύλιν, ἄνευ ἱππέως. Ἀπαντες ἐν ἀκέρει
κατεβροχίσθησαν καὶ συνεταράχθησαν τὰ μέγιστα. Ἡ
ἐπιστροφή τοῦ Ἀλόνζου, μεταβάντος λίαν πρώ-
εἰς τι ἐν Ἀλθουφίρα δὲ Βαλέντια ἀλατοπήγιον, ἀνε-
μνετο ὥρας τινὰς πρότερον ἢ ἢ ὅμως ἤρχισαν νὰ
ὑποπτεῖνται ὅτι ἐπαθεῖ τι ἀπανκταῖον. Παρατυχῶς
λοιπὸν ὁ Κ. Βελάσκης, ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα, ὁ
ἰατρός Ζωρίλλας καὶ ἄλλοι τινες κύριοι, ἱππεύσαντες
ἀπῆλθον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐλλείποντος ἱππέως·
ἀλλ' ἀνέτειλε καὶ ἡ ἐποῦσα, καὶ αἱ ἔρευνοι αὐ-
τῶν ἔμενον ἀτελεσφόρητοι, οὐδὲ ἄλλην εἰδήσιν
ἔλαβον περὶ τοῦ δυστήνου ἱσπότη, ἢ ὅτι εἶχεν
ἀπέλθει ἐκ τῶν ἀλατοπηγῶν ἐν καιρῷ, ὅπως φθά-
σῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, δῦο τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ
τῆς ἐκεῖ ἀφίσεως τοῦ ἵππου του. Ἡ οἰκία ἡ ἐπαυ-
λις τοῦ δὲ Κουεζάδα, ἀπέειχε τῶν Βελασκῶν
μῖαν περιπὸν λεύκην, καὶ συνάρεμε μετὰ τοῦ τό-
που ἐν ἐπὶ ματαίῳ εἶχον τοσοῦτον διερευνησεί-
τοῖς προσέτεινεν ἐπομένως· ν' ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ μι-
κρὸν εἰς τὴν οἰκίαν του πρὶν ἢ ἐπαναλάβωσι τὴν

ἐξουσίαν. Λίαν ἀσμένως ἐδέχθη τὴν πρότασιν ὁ
βροχίλος πατήρ καὶ ὁ Κ. Ζωρίλλας, ὧν οὐδέτε-
ρος ἰδύνατο ν' ἀπαλλαγθῇ τῆς ἐπισκοπῆς ὑπο-
φίας ὅτι αὐτὸς, ὁ δὲ Κουεζάδα, εἶχεν ἐπιβου-
λευθῆ τὸν Ἀλόνζον. Ἡ ἀγχορὰ ὅμως ἐκείνου κα-
τοικίᾳ, καὶ ἡ ἀπαθῆς καὶ ἡλιθία ὄψις καὶ συμπε-
ριφορὰ τοῦ μόνου αὐτῆς ἐτέρου ἐγκαταλείτου, τοῦ Γίλ
Πόλου, δὲν ἐνίσχυον τὴν ὑποψίαν ταύτην· ἄλλως
καὶ ὁ δὲ Κουεζάδα αὐτὸς ἐφαίνετο λίαν συγκρι-
νόμενος ἐνεκα τῆς ἀπανκταίας ταύτης καταστρο-
φῆς· καὶ μετ' οὐ πολὺ ἠμογνωμόνως πάντες ἐτυμ-
πέρανον ὅτι ὁ νέος Βελάσκης, καὶ τοι ἐμπειρότατος
ἱππέως, εἶχεν ἀναμφιβόλως πείσει τοῦ ἵππου καὶ
κατακρημνισθῇ ἐν τινι τῶν στενῶν καὶ ἀχαλῶν
σχισμᾶδων τῆς Σιέρρας ἣν διήρχετο. « Διότι, ἡ τέ-
λος πάντων, καθὼς καὶ οἱ Βελάσκαι αὐτοὶ μετὰ
τῶν στενωτέρων φίλων τῶν συνεσκέπτοντο, αἱ τίς
ποτε ἀποχρῶσα αἰτία ἰδύνατο νὰ προτρέψῃ ἄν-
θρώπον κατὰ τὸ φαινόμενον ἤδη εἰς τὸ χεῖλος τοῦ
τάφου ἐβρισκόμενον, ἵνα ἐκτελέσῃ κικροφρημα το-
σοῦτω αἰσχροῦ; » Δὲν ἐπρόκειτο πλεόν περὶ τῆς
χειρὸς τῆς Θερασίας Βελάσκου πρὸ πολλοῦ ἰδῆ
συζευθείσης καὶ εἰς μακρὰν τῆς Ἰσπανίας χι-
ορὴν ἐγκατασταθείσης· ἀπ' ἐτέρου δὲ πρόδηλον ἦν
ὅτι ὁ δὲ Κουεζάδα δὲν ἠγάπα τὴν Ἰσαβέλλαν Ῥιό-
γου, καὶ δυσκόλως ἰδύνατό τις νὰ πιστεῖται ὅτι ἡ
μνήμη τῆς πρὸ τριῶν ἑτῶν μικρᾶς ἐκείνης φιλονει-
κίας ἐνεφύλωνεν εἰσέτι εἰς τὴν στήθος του μετὰ
τοσαύτης προδρότητος, ὥστε κατὰ τῆς ὑποστάσεως
ὑβραῖ; ἢ προσβῆλῃς νὰ ἐκδικηθῇ διὰ θαλοφονίας!
Οἱ συλλογισμοὶ ὅμως οὗτοι δὲν ἦσαν ἀποχρώντως
κυτταπιστικοὶ, καὶ ἀλλοῖστα διὰ τὸν ἰατρὸν Ζωρίλλαν
δοξάζοντι ὅτι ἰδύνατο ἀκριβέστερον τῶν ἄλλων
νὰ ἐμβατεῖσθῃ εἰς τε τοὺς διαλογισμοὺς καὶ τὴν
διάθεσιν τοῦ δὲ Κουεζάδα. Ἄλλ' ἡμέραι, ἐβδομαῖδες
καὶ μῆνες παρήλθον χωρὶς παντάπασιν ἡ ὑπόθεσις
νὰ διεκρινθῇ μέχρι σχεδὸν τῶν μέσων τοῦ Ὀκτω-
βρίου, ὅτε ἀλλόκοτος τοῦ δὲ Κουεζάδα οἰατροῦ,
μετ' ἀκολούθων τινῶν πληροφοριῶν συνδυασθεὶς,
διήγειρε καὶ ἀνεξυπόρητα τὰς ἰσχυρὰς καὶ τοι ἀσ-
πίστους ὑποψίας τῶν Βελασκῶν, τὰς ὁποίας ἡ
Ἰσαβέλλα Ῥιόγου ἀπὸ τῆς μυστηριώδους τοῦ ἐ-
αυτῆς μνηστῆρος ἀπουσίας ἔστρεψε δικραῶς. Ὁ Γαρ-
σίλας δὲ Κουεζάδα ὅστις εἶχεν αὐθις ἀποσυρθῇ
εἰς τὴν προτέρην του ἀπομόνωσιν, ἐπέτυχε διὰ
μῖα τὸς γείτονάς του διὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ
διανομῆς πολυαριθμῶν προσκλητηρίων διὰ με-
γαλοπρεπῆ χορὸν, τελεσθησόμενον ἐν τῇ ἰδίᾳ του
κατοικίᾳ τὴν 17 Ὀκτωβρίου, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς
τριακοστῆς γενεθλίου του ἡμέρας. Καὶ οἱ μὲν Βε-
λάσκαι διὰ καταλλήλου προφάσεως ἀπεπαύθησαν
νὰ δεχθῶσιν αὐτὴν πλείστοι ὅμως ἄλλοι ὄφτινες τὴν
παρεδέχθησαν, διέδωκαν μετὰ ταῦτα ὅτι ἡ ἐροτῆ
ὑπῆρξε χριστάτη, ὅτι ἐτελέσθη μετὰ πλείστης
λαμπρότητος, καὶ ὅτι ὁ συγκαλέσας ἐδαπάνησεν
ἀναμφιβόλως τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον τοῦ ἐνιαυτοῦ
του εἰσοδήματος.
Ὁλιγοήμερος ἤθελον εἶσθαι ἡ φήμη τῆς ἀνακτιοῦ

ταύτης ιδιοσυγκρασίας ἀνδρὸς πτωχούσαντος καὶ ἀγγι-
 Θανούς, ἐκ τῆς Ἰσραβέλλα δὲν ἐλάμβανε παρά τινος
 ἐν Μαδρίτῃ φίλος αὐτῆς, ἐπιστολὴν ἐγκλιθεύσαν
 παράγραφον πρὸς δεκαπενθήμερον χρονολογούμενον
 καὶ ἀποτυμηθέντα ἐκ τοῦ *Heraldo*, ἡμερησίου τῆς
 πόλεως ἐκείνης, ἐν ᾧ πομπωδῶς ἐξετίθετο ὅτι ὁ ἐπι-
 ταία γρόνον μεταξὺ τοῦ *Don Garciá* δὲ Κουε-
 ζάδα καὶ τῆς ἐρασμίας Κυρίας *Isabélla* τῆς Ρι-
 βότου μελετώμενος γάμος, ἐμελλε γὰρ τελεσθῆ τὴν
 17. Οκτωβρίου.

Ἡ ἐπιστολὴ διεληλυθάνη προσέτι ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ
 ἡμερησίῳ ἐξεδόθησαν προηγουμένως παράγραφοι
 τινες ἀριθμητικῶς προλέγοντες τὸ πιθανὸν τοῦ γεγο-
 νότος τοῦ νῦν βασιτικῶς ἀναφερομένου πλὴν ἡ γρά-
 φουσα ἐπέφερον ὅτι οὐδεμίαν εἰς αὐτοὺς ἐδωκε
 πίστιν, ἐπεθύμει δὲ μάλιστα νὰ βεβαιωθῆ ἂν ἡ
 ἐσώχλειστος ἐκπλήξαται αὐτὴν εἰδήσις εἴχεται ἀκρι-
 βείας. Ἐπὶ τοιαύτῃ δὲ ὑποθέσει συνέχισεν τῆ ἀκρι-
 βείας αὐτῆς φιλίᾳ δι' ἣν προσεκατό κηδεστίαν καὶ
 τόσῳ μᾶλλον ἐκ ἀληθῆ ἦσαν τὰ παρὰ τῆς ἡμερησί-
 ος ἀναφερόμενα, ὅτι ὁ Γαρσίλλας ἐκλυκρονόμησε μέγα
 κτήμα, καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑγείαν του. Πᾶσι ἀγρίων
 εἰκαστικῶν ἀμφιβολίας καὶ τρόμου ἠγέρθη ἐν ταῖς ψυ-
 χαῖς τῶν λαθόντων γνώσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐπιπολαί-
 ας δὲ τις παρατήρησις τῆς Κυρίας *Isabélla*, ἀφωρῶσα
 τὴν συγκυρίαν τῆς ὑπὸ τοῦ *Heraldo* ἀναφερομένης
 τῶν γάμων ἡμέρας μετὰ τοῦ θανάτου χοροῦ παρὰ
 τοῦ δὲ Κουεζάδα, κατέπληξε τοσοῦτω ἀπανταχῶς ὡς
 ἅμα τε πιθανὴ καὶ ἐπίφοβος, ὥστε ὁ Κ. Βελάσκη
 ἄρμας παρατίθηται νὰ ἐπιτελέσῃ δικαστικὴν βοή-
 θειαν ἵνα εἰσχωρήσῃ καὶ ἐρευνηθῶσι τὴν ὑποπτον
 οἰκίαν. Ἦρκεσαν ὅμως αὐτῷ ὀλίγα στιγμὰ γαλα-
 νιοτέρως διασκέψασθαι ὅπως τῷ καταδείξωσιν ὅτι
 οὐδεμίαν κατεῖχε ψευδογραφίαν μαρτυρίαν, ἐνώπιον
 τοῦλάχιστον τοῦ νόμου ἰσχύουσιν, εἰς ὑποστήριξιν
 τοιαύτης κατηγορίας κατὰ τοῦ δὲ Κουεζάδα, ὅτι
 νος τὸ οἰκίστημον καὶ περ σκωλικόβρωτον, παρε-
 χεν ὅμως ἐν Ἰσπανίᾳ ἰσχυρὰν ὑπεράσπισιν ἐναντίον
 κατηγοριῶν οὐχὶ εὐαποδείκτων.

Ἡ οἰκονομία ἐπιμόνως εἰσέτι διεσκέπτετο περὶ
 τῆς καταλληλοτέρας ὁδοῦ ἢν ὄρειον νὰ βαδίσω-
 σιν, ὅτε ἀντιγγέλλῃ ὁ Κ. Ζωρίλλας. Πρὶν ἢ ὁ νεοει-
 σελθὼν, ὅστις ἐφάνητο λίαν ἐξημεμένος, ἀνοίξῃ τὸ
 στόμα του, ἐνεχείρισαν αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν καὶ
 ἀνυπομόνως ἐξήγησαν τὴν γνώμην του. Κατὰ τὴν
 ἀντίγνωσιν αὐτῆς ἠδύνατο ἐπιστηθῶς ἠεξελίξῃ του,
 καὶ ἅμα διεξελθὼν ἐν σπουδῇ αὐτὴν καὶ τὸν ἐν αὐτῇ
 παράγραφον ἀνεφώνησαν:

«Ὅπως λοιπὸν οἱ φόβοι μου ἐπικυροῦνται καὶ
 ὀφείλω νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι ἐγὼς ὀλίγων
 ἡμερῶν ὁ τάφος θέλει καλύπτει τὸν Γαρσίλλαν δὲ
 Κουεζάδα, καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ὅτι ἐκείνος τυχὼν
 ἐγλημπτικῶς γινώσκει ὡς πρὸς τὸν θάνατον ἢ
 τὴν ἀλλοκλήσιν τοῦ υἱοῦ σας. Τῷ διεξήγηθη
 ἡ πνευματικὴν πει ἀγγείον τὴν παρελθούσαν νύκτα,
 ὡς μὲ εἶπον, τοῦ μεγάλου χοροῦ,» ἐξήκολούθη
 λέγων ὁ ἱατρὸς καὶ διακόπτεται τὰ πνευματικῶς ἐκ-
 φωνήσεις τῶν ἀμαρτανῶν του, ἀλλὰ δὲν μὲ προσ-

εῖλεν εἰμὴ σήμερον τὴν πρωΐαν, καὶ ἀνευ-
 πολλῶν προσημάτων τῷ διεδήλωσα ὅτι ἡ ζωὴ του
 μόνον ἐκ θανάτου δύναται νὰ παραταθῆ ὑπὲρ
 τῆς εἰκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας. Οἱ ὄχλοι τοῦ
 προσώπου χαρκατῆρες, ἐξηκολούθη ὁ ἱατρὸς
 Ζωρίλλας, ἐξηρθόντες ἤχηγριώθησαν ἐν ᾧ ἐγὼ
 ὀμίλων, καὶ μετὰ τινος στιγμῆς ἀλάλου ἀμη-
 γανίας εἶπε με ἀγωνισθῶν καὶ ἀδύνατον φωνήν
 «Ἐν οὕτως ἔχη πρέ-ει νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν εἰ-
 μαρμένην μου ὅπως κἀλλιον δυνήθῃ. Ἐν τοσοῦτω
 πέμψατέ μοι τὸ ἐιδυνημωτικὸν περὶ τοῦ ὁποῦ
 μοι ὀμίλησατε, ἀλλ' ἐνωρί,» τὸν ὑπῆκουσα εἰς
 ἀμρότερη ταῦτα, καὶ ὅταν τὸν ἐπαναίδον εἶρον
 αὐτὸν πολὺ μᾶλλον καταβεβλημένον ἢ ὅσον
 ἐργαζόμενον. Μοι ἐράνη, «προσέθηκεν ὁ Κ. Ζω-
 ρίλλας μετὰ βραδείας καὶ ἐπιστήμου ἐκφράσεως,
 «μοι ἐράνη ὡς ἐκ τοῦ ἀλλοκλήτου ἐξημμένου τρέ-
 που του καὶ ὀλίγων τινῶν ἀσυνκορτήτων φράσεων
 ὡς ὑπερβάλισεν, ὅτι κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα
 καθ' ὃ τὸν εἶχον ἀρήται μόνον, ἐξέτελεσε τε-
 λεωτικῶς μέγαν τινὰ σκοπὸν, καὶ ἤθελον ἴσως
 πλησιάζει περισσότερο εἰς τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῆς
 λέγον, μίγχι τι κακοῦργημα.»

«Θεοτόκος Παρθένε! ἀνεκρυβήσαν ὁ Κ. Βελάσ-
 κης ὁποῖα τρημαρὰ ἐνοεῖα κρύπτεται ὑπὸ τῆς
 λέξεως ταύτης.»
 «Τώρα εὐρίσκειται μόνος,» ἐξηκολούθησεν ὁ Κ.
 Ζωρίλλας μετὰ τὴν αὐτὴν ἐκφρασιν καὶ ἐπιστημῶ-
 τητα τῆς τε φωνῆς καὶ τοῦ ἤθους, «καθότι ἐ-
 πεμψε τὸν Γιλ Πόλον, (καὶ τοῦτο οὐχ ἦττον
 εἶναι τὸ περιεργότερον μέρος τῆς ὑποθέσεως,
 πρὸς ἐκτέλεσιν εἰτελοῦς τινος παραγγελίας εἰς
 ἀπόστασιν εἰκοσι περίπου λευγῶν καὶ με-
 γαλοτέρως πνευματικῶν ἐκ τῆς μονῆς τῶν *Απο-*
στάλων,» εἰς τὸν ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἱερὰν
 καὶ αὐτὸν τῆς ἐξομολογήσεως σφραγίδα, θέ-
 λει ἀνυποκρίτως ἀποκαλύψῃ διὰ τὴν σωτηρίαν
 τῆς ψυχῆς του, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἡμῶς εἰμεθα
 ἀνυπόμονοι νὰ μάθωμεν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
 ὑπάγω εἰς εἰς τὴν μονὴν τῶν *Αποστάλων*,» βρα-
 δείως καὶ ἐμφαντικῶς προσέθηκεν ὁ ἱατρὸς «κα-
 θότι χάρις εἰς τὴν ἀδύνατον ἔρχαιν τοῦ ψυχάρ-
 ραγοῦντος, χάρις εἰς τὸ σκότος τοῦ δωματίου
 του κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῆς ἐσπέρας, καὶ εἰς
 τὴν παρουσίαν μόνον ἐμοῦ, ὁ ἴδιος Κ. Βελά-
 σκης δύναται ν' ἀναδελθῆ τὰ χρέη πνευματι-
 κοῦ ἀνευ φόβου μὴ φωραθῆ.»

«Θεὸς φυλάξοι! ἀνεκράξεν ὁ Κ. Βελάσκη; σρα-
 γισθεὶς διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ καὶ σὸς κρῶς
 ἀτενίσαν ἐκείνον ὅστις, ἐν τῷ Γαλλικῷ στρατῷ
 κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον ὑπηρετήσας,
 ἐθισαίτο ὡν ἀιρετικῶς ἢ τοῦλάχιστον ἀδιάφορος
 περὶ τὰ θρησκευτικὰ. «Ὁ Θεὸς γὰρ με φυλάξῃ κατὰ
 τὸν αἰῶνα τῆς ἱερουσαλῆας. — Ἀλλὰ μ' ἔρχεται τώρα
 κατὰ νοῦν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀσφαλίσωμεν τὸν Γιλ
 Πόλον ὅστις, καθὼς ὑποπτεύω, δὲν θέλει βεβαίως
 φανερωθῆ εἰς τὴν γαίτουαίν ταύτην.»

Ὁ Κ. Ζωρίλλας ἐτοιμῶς ἐπεκόρωσε τὴν παρα-
 τήρησιν ταύτην, προσθεὶς ὅτι δὲν ἤθελον εἶσθαι ἀ-
 νάρμοστον νὰ φέρωσιν αὐτὸν διὰ μιᾶς ἐνώπιον τοῦ
 αὐθέντου του, «ἐπειδὴ ἔσο βέβαιος Κ. Βελάσκη,
 α ἐπέφερον ὅτι ἐν ποτε λάθης εἰδήσεις περὶ τῆς
 τύχης τοῦ υἱοῦ σου ἢ τῆς λάβρις ἀπόψε.»

Παραγράφημα ἢ συνεδρίασις διελύθη καὶ ὁ μὲν
 Κ. Βελάσκη; ἐσπευσεν ὅπως διατάξῃ τὰ περὶ τῆς
 ταχίας τοῦ Γιλ Πόλου ἀναζητήσεως, παρακολου-
 θούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του,
 ἢ δὲ Ἰσραβέλλα Ριβόγου συνάδουσε τὸν ἱατρὸν.

«Πρὸ μικροῦ, κυρία μου,» εἶπεν ὁ Κ. Ζωρίλ-
 λας ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἐν ᾧ διήρχοντο τὸν διάδρο-
 μον, «ἐνόησα ἐκ τῆς λάμψεως τῶν ὀφθαλμῶν σας
 ὅτι καὶ τοὶ εὐσεβῆς καθολικῆ, δὲν θέλετε ἐκλάθει
 ὡς ἱεροσυλῶν τὸ νὰ ἐπιταχύνετε τὴν δικαιο-
 σύνην τοῦ Θεοῦ.»

«Ὅχι,» ὑπέλαβεν ἡ Ἰσραβέλλα, «καὶ πρὸ πάν-
 των ἐν ᾧ ὑπάρχει πιθανότης ν' ἀνυκαλύψω
 ὅτι... ὅτι... — Μίλις τολμῶ νὰ προ-
 κέρω διὰ τῶν χειλέων τὴν ἐλπίδα ἥτις ἔχασα
 νίξει τὴν καρδίαν μου.»

«Ν' ἀνυκαλύψετε,» εἶπεν ὁ ἱατρὸς, «ἐν
 λαθετα ἀρκατῆν σταθερότητα πρὸς κατάπινξιν
 πᾶσις συγκινήσεως δυναμένης νὰ σᾶς προδώτῃ,
 ὡς οὐ ἀκούσατε μέχρι τέλους τὴν ἐξομολόγησιν
 τοῦ δὲ Κουεζάδα, ν' ἀνυκαλύψετε ἐκ τῆς Ἰσραβέλλης
 ζῆ εἰσέτι, καὶ πῶς δύναται ν' ἀποδοθῆ εἰς τὸν
 κότῃν καὶ εἰς ὑμᾶς; Ἦ τοιαύτη ἐπιτυχία εἶναι
 πιθανωτάτη, σημεῖωτάτη ὅμως ὅτι λέγω μόνον
 πιθανή, καθότι ἔχω δεῖν ἀποκρίσεως. Ἐν
 ὅμως εἶσατε ἢ αὐτὴ τολμηρὰ νὰ ὡ; πρὸ ὀλίγου
 ἐφάνησθε, δὲν θέλετε βεβαίως ἀποποιήθῃ νὰ ρι-
 ψηκιδυνεύεσθε.»

«Ἀνυκαλύψετε,» ἀπήντησεν ἡ Ἰσραβέλλα. «Θέ-
 λω γίνεαι στερεωτέρα τοῦ ἀδάμκτος ἄχρις οὔ
 τὰ πάντα ἀνυκαλύψω. Ἀλλὰ σᾶς ἰατροῦ.»
 «προσέθηκεν ἐν σπουδῇ, ἀνὰ μεταβῆτε εἰς τὸν περὶ
 ἄλλαν, καὶ νὰ παρακαλέσετε τὸν Κ. Βελάσκη νὰ
 φέρῃ μεθ' ἐαυτοῦ ἱερὰν εἰς τὴν ἐπαυλιν. Μέχρι
 τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡμῶς ἢ ἢ ἐπιτόχουμεν ἢ
 ὄχι, καὶ ὅπως δὴ ποτε ἢ ψυχῇ τοῦ δὲ Κουεζάδα
 δὲν πρέπει νὰ μεταβῆ εἰς τὸν τόπον τῆς κρι-
 σεις ἀνεξομολόγητος.»

Ὁ Ζωρίλλας μειδιάσας ἐξέτελεσε τὰ προστε-
 χθέντα, καὶ ταχέως ἀπελθόντας εὐρέθησαν ἐνώπιον
 τοῦ ψυχρῶραγοῦντος.

Ἐν ἔλιπον ἢ ὡχρὰ καὶ ἀβεβαία τῶν ἀπτερόν
 λάμψεως, ἢ φωτίζουσα τὰς σκιὰς τῶν ἄγραυδῶν ἐπι-
 πλων τοῦ κοιτῶνος, ἐν ᾧ ὁ Γαρσίλλας δὲ Κουεζάδα
 ἔπνεε τὰ λείψατα, καὶ τὸ λευκὸν αὐτοῦ τοῦ ἀγγιχ-
 νοῦς πρόσωπον, ὁ Κ. Ζωρίλλας καὶ ἡ συνοδὸς του
 ἤθελον ἀμυρεῖ πάσης ἄλλης πρὸς τὴν κλίνην του
 ὀδηγίαις, ἐκτὸς μόνον τῆς ἀδυνατοῦ αὐτοῦ φωνῆς.
 «Τὰ φῶς τῆς λαμπάδος,» εἶπεν ὁ ἱατρὸς μετὰ φωνῆν ἀρ-
 κούτως ὑψηλὴν, «βλάπτει τὴν βρασιν τοῦ ἀσθε-
 νοῦς μου, καὶ τὸ καθήκον σας, σεβάσμιε πάτερ,
 δὲν ἔχει ἀνάγκη τοιοῦτου. Ἐν λάθετα χεῖρην

τῆς παρουσίας μου, εὐαρεστηθῆτε νὰ σημάνετε
 τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης παρὰ τὸν ἀγκῶνά σας κεί-
 μενον κωδωνίσκον.» Καὶ ἐξελθὼν τοῦ δωμα-
 τίου κατέβη τὴν λιθίνην κλίμακα μετὰ βήματα ἀντη-
 χύοντα, ὡς περ θέλων τοιοῦτοτρόπως νὰ βεβαιώσῃ
 τὸν ἐξομολογούμενον ὅτι ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ
 πνευματικοῦ του.

Ὁ ψυχρῶραγῶν δὲν ὤμιλει, ὁ δὲ ἀνυπόμονος ἀ-
 κροτῆς ἐπανέλαβε τὰς πρώτας τοῦ «*Confiteor*»

λέξεις ὡς προτρεπτικὴν πρὸς ἐναρξιν πρόσκλησιν.
 «*Ἀλήθεια... Ἀλήθεια*, ὑπετονόησεν ὁ
 δὲ Κουεζάδα, «ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον παρευ-
 ρίσκεσθε ἐδῶ, σεβάσμιε πάτερ, δὲν ἐπιδέχεται
 ἀναβολήν. *Confiteor Deo omnipotenti* — Ἄι
 πρὸς τὸν πολὺν κληρὸν ἀρ' ὅτου δὲν προσφέρω τὰς
 λέξεις ταύτας *Confiteor Deo omnipotenti beatae*.
 — Τὸ μνημονικὸν μὲ γκακαλαίπει καθάπερ καὶ ἡ
 ὄρις. Εἶπατε ὑμῖς, πάτερ, τὰς λέξεις, καὶ
 ἐγὼ θέλω τὰς ἐπαναλαμβάνειν κατόπιν σας.»

Οὕτω καὶ ἐγένετο, ἢ δ' ἐξομολόγησις διακακο-
 μένως προσέβη. Ὁ Γαρσίλλας διηγήθησεν πολλὰ,
 ἄπερ ἢ ἢ ἀναγνώστης γινώσκαι, ἀφορῶντα τὸ
 ἀσπονδον κατὰ τοῦ Ἰσραβέλλης Βελάσκη μίσος του,
 εἶπε τελευταῖον ὅτι ἡ διάπυρος δίψα τῆς ἐκδικη-
 σεως, ἀκατορθῶτος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τρία ἔτη θεω-
 ρηθείσης, εἶχεν ἀποξηράνει, καθὼς ὁ ἴδιος ἠσθί-
 το, τῆς ζωῆς του τὰς κρήνας. «Τὸ μίσος μου, ἔξ-
 κολούθησεν ἐκεῖνος ἐν τάχει καὶ δὲν ἦτο τοιοῦτον
 ὥστε νὰ εὐχαριστῆθῃ διὰ μόνου τοῦ θανάτου
 του. Ἐκαίμην ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐκδικηθῶ
 αὐτὸν ἐπὶ σκληρότερον, καὶ ὁ ἀπειριόριστος αὐ-
 τοῦ ἔρωσε πρὸς τὴν Ἰσραβέλλαν Ριβόγου, μοι ἐ-
 προμήθευσε τελευταῖον τὰ κατὰ τὰ μέρη. —
 φρίσσει, σεβάσμιε πάτερ, ἀκούων τὴν ἐξομολόγη-
 σιν ταύτην αὐτὴ ὅμως εἶναι μηδὲν παραβαλλομένη
 πρὸς ὅσα ἔχω ἀκόμη νὰ σᾶς διακοινώσω. Ἄλλ'
 ἢ Ἄγια Ἐκκλησία, καθὼς ἠξέουρομεν, δυνα-
 ται εἰς τὰς ἐσχάτας στιγμῆς... ἐκ τῆς ἐξο-
 μολόγησις ἦναι εἰλικρινής... ἐκ τῆς μετάνοια
 ... — Ἄ! τί σημάνει αὐτὸς ὁ ὄρουρος;»

Τὸ δὲ τῆς ἐξομολογήσεως οὐς ἐγνώρισεν τὸν ἡ-
 χον, ἦν ἡ φωνὴ τοῦ πατρός της κατὰ τινος διαζε-
 ρομένου, — πιθανῶς κατὰ τοῦ Γιλ Πόλου μετὰ μι-
 κρὸν ὅμως ἔπαυσε καὶ ὁ δὲ Κουεζάδα ἐπροχώρησε
 σπυδῶν καὶ ἀσυνκορτήτως, ὡς περ ἐδήλου τὴν ἐπι-
 θοῦσαν παραπροσόνην. «*Ναί—ναί*, καθὼς σᾶς ἐλε-
 γον, προσεκάλεσα τὸν Ἰσραβέλλαν Βελάσκη νὰ
 δικαίωσῃ τὴν ὁδοιπορίαν του καὶ ν' ἀναπαυθῆ
 μικρὸν ἐνταῦθα. Πῶς δὲν ὑπόπτευσεν τὴν δὲ-
 ναμιν τοῦ εὐχύλου αἵνου τὸν ὁποῖον ἐπινεν, ὅτε
 πῶς, ἀρ' οὐ μετὰ παρελθούσιν πολλῶν ὥρων
 ἐξύπνισεν, εἶχεν ἀνταλλάξει τὸν νομικὸν θά-
 λμνον, δὲν κατ' ὄναρ εἶδε, μετὰ φυλακὴν λιθίνην,
 καὶ πῶς ἐδωκεν αὐτῷ μετ' ἀλύσει ἰσχυροτέρας τῶν
 δικτύων τῆς μνηστῆς του.»

Ἐξ αὐτὸς ἀκόμη; ἢ ἠρώτησεν ἡ Ἰσραβέλλα με-
 τὰ τὸν φωνῆς πτόσησεν τὸ βραχὺ οὐ; τοῦ ψυχρῶρα-
 γοῦντος, ὅστις ἐπεπράθη ἀλλὰ ματαίως ν' ἀνεγερθῆ

ἐπὶ τῆς κλίνης του. « Ἄν ζῆ! » ὑπερυβλίσαν ἀναστάς μηχανικῶς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του, « ναι, βεβαίως. . . . τοὺλάχιστον ἐξῆς πρὸ ὀλίγων ὥρων . . . ἐκεῖ ὅπου ὁ Γιλ Πόλος καὶ ἐγὼ » κ' ἐξέρομεν. Ἦθελα σὺς τὸ φανερό η, ἀλλὰ » τὸ ψῦχος. . . . τὸ σκότος. . . . αὐξάνει. . . . » τὸ ψῦχος. » Ἐνταῦθα ἡ φωνὴ ἐξέλιπεν ἡ δὲ Ἰσαβέλλα σπεύδουσα ἔφραεν εἰς τὴν γαστήρ του ἀθλίου ἐκείνου, τὸ παρὰ τοῦ ἱατροῦ Ζωρίλλου ὁρισθὲν ἐνδυναμιωτικόν, καὶ ζωογονητικόν, ὁποσοῦν ἐπανέβηκε.

« Δυσκόλως ὄχι δυναθῆτε νὰ πιστεύσετε, σε » θάσμιε πάτερ, εἰς ποίαν ἀδερμονίαν τὴν ἐξῆς » ψυχῆς αἰ ἐφημερίδας τὰς ὁποίας ὁ Γιλ Πόλος τὸν » ἔφραε ν' ἀναγνώσῃ, καθότι εἶχα κατορθώσῃ ὡς » στε ὁ Herald ν' ἀναγέρω εἰς τὰς στήλας του » τὸν προσηγγίζοντα γάμον μου μετὰ τῆς ὡς » ρικής Ἰσαβέλλης. Ἐνίοτε ἐφαίνετο ἔξω φρε » νῶν . . . τρελλός ἐν ἧ ἐγὼ ἀπαρτήρητος ἐ » θεώρουσαν πᾶν τὸ γινόμενον. Χά! Χά! αὐτὴ ἦτο » ἐκδίκαισις, ἐν σὺς ἀρεσκῆ! . . . Ἦ ἔλαγον; » . . . Ἦ ναι. — Ἦρχισεν ν' ἀμυθίσῃ περὶ τῆς » ἀληθείας τῶν ἐφημερίδων — νὰ ἐλπίζῃ καὶ σχε » δὸν νὰ πιστεύῃ ὅτι ἔλα ἦσαν πλαστά; τότε καὶ » ἐγὼ εἰδείξα τὴν τέχνην μου. Ἦ ἐφημερίδας ἀνέφρα » τιν γάμον μας — τὸν γάμον μας! τῆς Ἰσαβέλλης » λης Ριόγου καὶ ἐμοῦ, καὶ ἐφρόντισα ἵνα ἡ τε » λετὴ τὸν καταπέσῃ ὅτι ἡ ἐφημερίς δὲν ἐφεύ » δετο. Ἦ παραφορά του, ὦ πάτερ, ἦτο τρομερὰ » καὶ μάλιστα ὅτε κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ ὕψη » λῶνος μουσικὴ ἐσήμανε τὸν συνήθη νυμφι » κὸν σκοπὸν, κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν προσκε » κλημένων. Ἐπῆθα. ἔχρησε, παρενέρετο, καὶ » ἐγὼ ὡπαύτως ἐξηκολούθησα ὁ δὲ Κουεζάδα » μετ' αὐξάνουσης ἐξάφνης, « καὶ ἐγὼ ὡπαύτως ἐ » πῆδων, ἐχρησὸν καὶ ἐτρελλαινόμενῃ μέχρις οὗ » αἰ αἰσθήσεις μου ὀλοτελῶς μ' ἐγκατέλιπον ἐ » κλονίσθη, καὶ πεσὼν ἀπὸ τινος βελιμίδας, ἡ » σθάνθη διαφραγθὲν ἐν αἰματοφόρον ἀγγεῖον, τὴ » ὁποῖον διὰ μιᾶς μοῖ ἀφῆρεσε τὴν ἀμυδρὴν ἐλπίδα » ἡν περὶ μακροβιότητος εἶχον. »

« Ἦλασιν ἄνθρωποι! » ἀνωλόλυξεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀνίκαιος πλῆθον νὰ κρατήσῃ τῶν ἐκυτῆς συγκινήσεων, ἔφη ὁ δὲ Κουεζάδα ἔπεσεν εἰς ἀνικητοσίαν ἄμα ὡς ἔπαυσεν ὀμιλῶν.

« Ἄλλ' ἀποκρίθητι — ζῆ ἀκόμη ὁ Ἀλόνζος; — » ἡ καὶ ἐν πράξει εἶσαι φονεὺς ὅπως καὶ ἐν διανό » μῃ; »

« Φονεὺς! » ἀμυδρῶς ἐπιθόρισεν ὁ δὲ Κουεζάδα, « ναι βεβαίως, ἐάν τὸ δηλητήριον τὸ ὁποῖον » πέχυσα σήμερον εἰς τὸ νερὸν του δύναται νὰ τὸν » φονεύσῃ. »

Καὶ εἰς σπασμωδικωτάτην τῆς κυρίας οἰμωγὴν ἀπάντησαν κρυγὰ ἀνθρώπων ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα ἀναβαινόντων. Καὶ ἡ θύρᾳ ἠνεώχθη βίαιος καὶ παρέστη θέαμα τόσῳ καταπληκτικόν, ὥστε ὁ δὲ Κουεζάδα ὑπεργεώθη, νὰ ἀναστῇ μετὰ ζωοφόρητος ἐπὶ τῆς κλίνης του. « Ζωντανός! » νὰ εἶπε πνευστικῶς — « Ζωντανός! » ἀνεύσας διὰ τοῦ

ἐκστατικοῦ καὶ ἀγριωποῦ του βλέμματος τοῦ Ἰσχυροῦ καὶ νεκρικοῦ χαρκατήριος τοῦ Ἀλόνζου Βεζάσκου, διαφωτισμένον παρὰ τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ Ζωρίλλου κρατουμένων λαμπάδων.

« Ναι, ζωντανός! » ὑπερηφάνως ἀπάντησεν ὁ Ζωρίλλος, « τὸ ὑποτιθέμενον δηλητήριον τὸ ὁποῖον » οὗτος ὁ Γιλ Πόλος σοὶ ἐπρομηθεύσεν, ἦτο πρὸς » ἐντυ ἴσιν του, ἀδελφεῖς ὡς τὸ ὕδωρ, καὶ — »

« Σιωπῆ! » ἐπέλαβεν ὁ παρὰ τοῦ Κ. Βεζάσκου ὑδαγῆθεις ἱερεῖς, πρεβῆς καὶ ὑψώτης ἐνώπιον τοῦ δὲ Κουεζάδα ζύλινον ἐσταυρωμένον. « ἀθάνατος ἡ » ψυχὴ παρέχεται. » Ἀκολουθῶν δὲ ἀποταθείς » πρὸς τὸν ἐκπνεύοντα ἀμυθιστὸν προσέθηκεν « Ἄ » νὰ δλεψῶν εἰς τὸ ἐμβλημα τοῦτο τοῦ ἔλεους τοῦ » παντοδυνάμου, καὶ ἀνάψυσον — ἀνάπεμψον » εὐχὴν τινὰ πρὸς Θεόν. »

Νοήσας ἀκτις ἐφάνη διαλάμψασα εἰς τοὺς ἀμυθισμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ ψυχροβόουτος, κατ' ἀτελὲς μειδίαμα διέστειλε τὴν γαστήρ του καὶ μετὰ μικρὸν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του . . . ἄπνους.

Γ. ΔΑΝΟΣ ΠΕΚΚΟΣ.

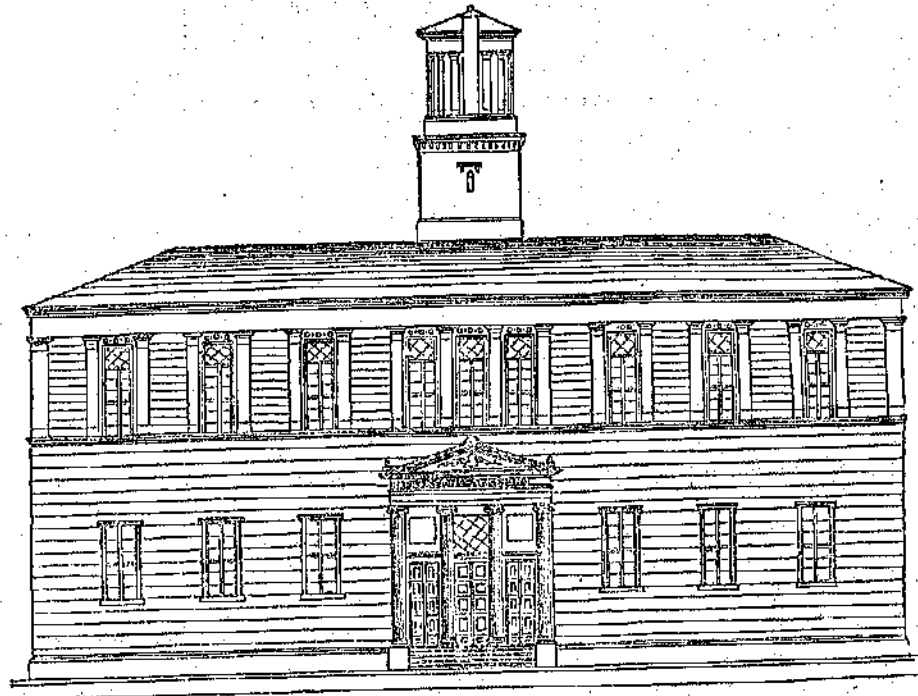
ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΝ ΑΥΚΕΙΟΝ.

.....

Ἀπεφασίσθη ἐπὶ τῆς ἐπομένῃς ἐκθέσεως τοῦ Βαρβακείου Αὐκείου. Ἐκ τῆς ἐπομένῃς ἐκθέσεως ἢ ἐρανισθέντα ἐκ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Φιλομαθῶν μανθάνουσιν οἱ ἀναγνώσται λεπτομερέστερον τὰ περὶ τούτου.

« Δημοσιεύοντες τὴν παρατιθέμενην ὀρθογραμμίαν τῆς προσήφους τῆς δονούπιου ἀρχομένης οἰκοδομῆς τοῦ Βαρβακείου Αὐκείου, μετὰ τῆς ἐπισημασμένης σκοπιᾶς πρὸς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις τῶν σπουδαίων τῆς νυκτικῆς, νομίζομεν ἀναγκαῖον νὰ ὑποσυνάψωμεν συντόμως τὰ ἐξῆς αὐτὸ ἀφορῶντα, πρόσῳπον τελευτήσας τοῦ 1837 τιθέντες.

« Ὁ ἐν μακροῖα τῆ λήξει Ἰωάννης Α. Βαρβακῆς ἐκ Παριῶν διὰ δύο διαθηκῶν αὐτοῦ, τῆς μὲν ἐν Ρωσσίᾳ, τῆ 1824, τῆς δὲ ἐν Ζακύνθῳ, τῆ 1825, ὅτε καὶ ἀπεβίωτε, κατέλιπε τῆ Ἑλλάδι κληροδοτήμα ἐκ τῶν περισσευμάτων τῆς περιουσίας αὐτοῦ ρούβλια χάρτινα 1,000,000 καὶ ὄρισεν ἵνα ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δαπανήσῃ ἐξ αὐτῶν 100 μὲν χιλιάδας εἰς ἀνάγεισιν ἐν Ἑλλάδι Αὐκείου, 40 δὲ χιλιάδας εἰς ἀγορὰν βιβλίων καὶ τῶν ἀναγκαίων ὀργάνων, καὶ 10 χιλιάδας εἰς τὴν λοιπὴν ἀποσκευὴν καὶ διευθέτησιν τοῦ ἰδρύματος ἐκ τῶν τόκων δὲ τῶν λοιπῶν, ἐσὰν ἐν Β. τραπέζῃ κατατεθειμένων, νὰ καταβάλλωνται οἱ μισθοὶ τοῖς διδασκάλοις καὶ προμηθεύται ὅτι ἄλλο χρήσιμον εἰς τὸ κατὰ

Βαρβακεῖον Αὐκεῖον.

στημα. Ἀνεῴστο δὲ εἰς τὴν Ἑλλ. Κυβέρνησιν, διατιθέων ἐν Ναυπλίῳ κατὰ τὴν 8 Νοεμβρίου 1824, νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς τόκους 300,000 ρούβλιων, τῶν διὰ τῆς δευτέρας διαθήκης προστεθέντων, ἄ τινὰ ὄρισε νὰ κατατεθῶσιν εἰς τὸ ἐν Μόσχῃ Π. Ὁρφανοτροφικὸν ταμεῖον, εἰς ἐκπαιδεύσιν καθόλου τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας.

Ἐκατεστάς τῆς διαθήκης διώρισε τὸν Ι. Π. Βόζον, τὸν Γρ. Τζαννάκον, ὃν ἀποθανόντα διεδέξατο ὁ Κ. Α. Σακραμαγκᾶς, καὶ τὸν Θ. Ταλαλάγῃ σήμερον αὐλικὸν ἐν Ρωσσίᾳ, ὃν ἀποθανόντα καὶ τοῦτον διεδέξατο ὁ Π. Τραυλός.

Τὴν διαθήκην ταύτην προσβαλόντες οἱ κληρονόμοι τοῦ μακροῦ Βαρβακῆ, ἀπέτυχον ἐπὶ τέλους, ἀγωνισθέντος ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τοῦ κύρους αὐτῆς τοῦ μακροῦ Βόζου, ὅστις δὲ κατηνάγκασε καὶ τοὺς μαχλεϊτέρους ἀφελέτας τοῦ Βαρβακῆ, τουτέστι τὸν Κουτσόμπεην καὶ Σεβολόφτιαν, εἰς ἀπόδοσιν τοῦ γροῦς αὐτῶν, ὅπερ ἀνέβαινε τοῦ μὲν α. εἰς 600,000 Ρ. χάρτινα, τοῦ δὲ β. εἰς 479,510 Ρ. χάρτινα, καὶ κατέθετεν εἰς τὸ ἐν Μόσχῃ Ὁρφανοτροφικὸν ταμεῖον τὰ διὰ συμβιβασμοῦ συνζυθῆντα ἀπὸ τοῦ πρώτου ρούβλια χάρτινα 305,000 ἀντὶ τῶν 600,000, ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου λαθῶν ὅλον τὸ ὀφειλόμενον ποσὸν κατέθετεν εἰς τὸ ἐν Πετροπόλει ἐμπορικὸν ταμεῖον, κατέβαλεν ἔτι καὶ ὁ ἴδιος (ἐξ ἐτέρων εἰσπραξέων) εἰς τὸ ἐν Μόσχῃ Ὁρφανοτροφικὸν Ρ. χάρτινα 300,000. τὸ ὅλον δὲ τῶν εἰσπραχθέντων καὶ κατατεθέντων εἰς τὰς φηθείσας τραπέζας συνεπείσθη εἰς Ρ. γ. 1,084,520 ὡς δι' ἀποστολῆς του τῆ 28 Ἰουλίου 1840 εἰδοποίησε τὸν ὑπουργὸν προεδρίας ὅτι ἐμελλον νὰ συνα-

γθῶσιν ἔτι 58,000 προερχόμενα ἐκ μεριδίων οἰκίων καὶ ἀποθηκῶν.

Μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Βόζου οἱ δύο ἕτεροι ἐκτελεστάς τῆς διαθήκης, ἦτοι οἱ Κ. Κ. Τραυλός καὶ Σακραμαγκᾶς, ὑποβαλόντες τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει τὴν ἐκυτῶν γνώμην, ἐξήτησαν νὰ ὀρισθῇ διὰ Βασ. διατάγματος ὁ τρόπος τῆς χρήσεως τοῦ κληροδοτήματος, ἵνα ἐν τῇ πληρεξουσιότητι αὐτῶν μεταβιβάσωσιν ὅσον τῆσιν εἰς Ἑλλάδα τὸ προκείμενον κληροδοτήμα. Ἐπὶ τούτῳ ἐξεδόθη τῆ 1843 Β. διατάγμα ὁρίζον τὴν γοῆσιν τοῦ κληροδοτήματος, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ διαθέτου καὶ τὰς ἐνῆλς καὶ προτάσεις τῶν πληρεξουσιῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης, δηλ. ὀρίσθη ἡ ἐν Ἀθήναις ἰδρυσις καὶ συντήρησις Αὐκείου ἢ Γυμνασίου, κατὰ τὴν ὀριστὴν διάταξιν τοῦ κληροδοτήτου, ὀρίσθητις ἕνα ἵνα τὰ περισσεύοντα κεφάλαια τοῦ κληροδοτήματος χρησιμεύσωσιν εἰς ἄλλας χρήσεις τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ἐξ ὀρισθῶν τῆς Β. Κυβερνήσεως βινουσαῶν ἐπὶ τῶν ὀρων τῆς διαθήκης καὶ τοῦ ἀνωτέρου μην-σθέντος Β. διατάγματος, κατωρθώθη νὰ σταλῶσιν εἰς Ἑλλάδα κατὰ τὸν Δεκέμβριον μῆνα τοῦ 1847 (ὑπουργοῦντος τοῦ μακροῦ Γ. Γλαράκη) αἱ 151,000 χάρτινα ρούβλια τὰ πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Αὐκείου καὶ καταρτιστῶν αὐτοῦ ὀρισθέντα. Τὸ ποσὸν τοῦτο μεταβιβάσθη εἰς συναλλαγματικὰς κατετέθη κατὰ τὰς ἡμέρας ἐπιπέως ἐπὶ τόκῳ εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἑλληνικὴν Τράπεζαν, ἀποτελοῦν δρχμᾶς 190,357,68,00 εἰς ἣν καὶ εὑρίσκειται μέχρι σήμερον.

Ἦ κατόπιν τούτου αἰτηθεῖσα ἀποστολὴ καὶ τοῦ

επιλόγου ποσού του κληροδοτήματος, απήντησε δυσκολίας και η υπόθεσις περιεπλέθη. Εκτελεσται δὲ τῆς διαθήκης ἦσαν ἤδη (1852), ἀποθι- σάντων τοῦ τε Βόζου καὶ τοῦ Τραυλοῦ, οἱ Κ. Κ. Α. Σακρμαγκιάς, Α. Λίγερινός, καὶ Μ. Πετροκό- κινος. Ἀπέναντι Β. διατάγματος τοῦ 1853 Ἰου- λίου 30 (ὑπουργοῦντος τοῦ Κ. Σ. Βλάχου) ὀρί- ζοντος τὸν τρόπον τῆς εἰς Ἑλλάδα μεταβιβάσεως τοῦ καταλιπομένου κεφαλαίου, οἱ εἰρημόνοι ἐκτε- λεσταὶ ἐξήτησαν διὰ τοῦ ἐν Πετροπόλει πρέσβως τῆς Ἑλλάδος:

- 1) τὴν πραγματικὴν ἐναρξιν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Λυκαίου·
 - 2) τὴν φύσιν καὶ τὸν ὀργανισμόν αὐτοῦ·
 - 3) τὴν κατάθεσιν τῶν σταλησομένων εἰς τὴν Ἑλλάδα κεφαλαίων ἐν τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ ἐπὶ τόκῳ καὶ οὐχὶ εἰς μετοχάς, ὡς ὄριξε τὸ τοῦ 1843 Β. διάταγμα. Κατόπιν, μετὰ γενομένην περὶ τούτου ἐπίστασιν ἀλληλογραφίαν, προσετέθη ὑπὸ τῶν ἐκ- τελεστών καὶ 4) αἰτήσεις, νὰ κατατεθῶσιν ἐν τῇ εἰς Μόσχαν τραπέζῃ ἐκ τοῦ ὅλου κληροδοτήματος ρού- βλια γάρτ. 300,000, κατὰ τὴν ἐν Ζακύνθῳ διαθή- κην τοῦ μακαρίτου Βαρβάκη, καὶ νὰ μένωσιν ἐν αὐτῇ εἰσαί. Ἐπὶ τούτοις τὸ ὑπουργεῖον ἐγγράψεν πρὸς τὸν ἐν Πετροπόλει πρέσβυν τῆς Α. Μ. ὅστις συν- εφώνει μετὰ τῶν ἐκτελεστών, νὰ ζητήσῃ τὴν δι- ευκόλυνσιν τῆς υποθέσεως ταύτης διὰ τῆς μεσιτείας τῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως, χωρὶς νὰ παραδεχθῇ τὰς προτάσεις τῶν ἐκτελεστών. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα μέχρι Φεβρουαρίου 1854. Ἀναγκαῖον δὲ νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὴν Αὐγουστον τοῦ ἔτους 1852, ὁ μακαρίτης Ζωγράφος ὑπέβαλεν εἰς τὸ ὑ- πουργεῖον κατάστασιν τῶν εἰς τὰς Ῥωσικὰς τρα- πέζας κατατεθειμένων κεφαλαίων ἐκ τοῦ κληροδο- τήματος ὡς ἑξῆς:
» Α. ἀργυρῶν ρούβλια	
1) εἰς τὴν ἐν Μόσχῃ τράπεζαν	145,948. 84
2) εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ἐμπορίου	91,367. 08
τὸ ὅλον	237,315. 92 κοπιάκι
» Β. χάρτινα ρούβλια	
1) εἰς τὴν ἐν Μόσχῃ τράπεζαν	281,850. 83
τῶν Λομβαρδῶν	
2) εἰς τὴν ἐν Πετροπόλει τράπεζαν	173,798. 30
τῶν Λομβαρδῶν	
τὸ ὅλον	455,649. 15 κοπ.

Κατὰ τὸ 1856, ἐρεύνης γενομένης περὶ τακτο- ποιήσεως τῶν ἐκπεσόντων κληροδοτημάτων, ἐλήφθη- σαν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ τὸ κληροδοτήμα Βαρβάκη ἀ- φορῶντα ἢ δὲ κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἐπιμαρτήσασα ἰδέα ὑπὲρ τῆς νὰ ἐκτελεσθῶσιν οἱ ὅροι τῆς δια- θήκης, καὶ συγχρόνως νὰ ἐκλειθῇ πᾶσα αἰτία ἀ- νοητοῦ τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων εἰς Ἑλ- λάδα. Ἐπόμενον λοιπὸν ἦν νὰ ληφθῶσιν ὑπὸ σπου- δαίαν σκέψιν αἱ τῶν ἐκτελεστών τῆς διαθήκης προ- τάσεις.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη τῶν ἀξιώσεων τῶν ἐκτελε- στών τῆς διαθήκης ἤδη ἐπραγματοποιήθη, διότι

καὶ ἡ ὁσίσις, ἐνθα ἀνεγερθήσεται τὸ Β. Λύκειον ὀρί- σθη διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος τῆ 9 Ἰουνίου ε. ε. ἐκδοθέντος, καὶ τὸ σχέδιον τοῦ οἰκοδομήματος ἐ- νεκρίθη παρὰ τῆς Α. Μ. τῆ 30 Ὀκτωβρίου ε. ε. καὶ εἰς τὴν κατοχὴν τῆς ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς τῆς Λυ- κείου ἐπιτροπῆς τὸ οἰκόπεδον περιήλθε τὴν 9 Σε- πτεμβρίου ε. ε. Τὸ οἰκόπεδον τοῦτο, κείμενον παρὰ τὴν θέσιν τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα « Φιλαδέλφεια » γνω- στήν, καὶ εἰς τὸ Ἀκρόσιον ὀλίγηρον σχεδὸν ἀνήκον, ἀποτελεῖ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς αὐτόθι σχηματιζομένης ἐμπορικῆς ἀγορᾶς· οὐν δὲ μόνον ὑ- πολείπεται νὰ γείνωσιν ὑπὸ ταύτης αἱ ἀναγκαῖαι προπαρασκευαὶ πρὸς κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου. Προηγούμενον Β. Διάταγμα τῆς 12 Ἰουνίου 1844 προσδιώριζεν ἑτέραν θέσιν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Παν- επιστημίου κειμένην καὶ εἰς ἰδιώτην ἀνήκουσαν· ἀλλ' ἡ ἐπιτροπὴ προσημύησα κατὰ τὸ 1844 τὴν ἀνωτέρω περιγραφείσαν θέσιν ὡς ὑγιειντέραν καὶ κανονικωτέραν τῆς πρώτης, προέτειναν εἰς τὸ ὑ- πουργεῖον ἐπὶ ταύτης νὰ οἰκοδομηθῇ τὸ Λύκειον ἢ δὲ Κυβερνήσις τὴν μὲν ἑπένδυσεν εἰς τὴν νέαν ταύτην θέσιν, ὅσῳ καὶ οἰκονομικῶν ἰκανοῦ χρηματι- κοῦ ποσού προέβλεπεν, ὑπερ ἄλλως ἤθελε διαπα- νθῆ εἰς ἀποζημιώσεις ἰδιωτικῶν οἰκοπέδων. Ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐκτελεστών ἤτις ἀφορᾷ τὴν φύσιν καὶ τὸν ὀργανισμόν τοῦ Λυ- κείου, τὸ ὑπουργεῖον ἔδωκεν αὐτοῖς τὰς ἀναγκαῖας πληροφορίας δι' ἐγγράφου αὐτοῦ τῆ 3 Ὀκτωβρίου ε. ε. ἐγχαρτηρίσθη δὴλονότι ἐν ὀλίγοις ὁποῖος τις ἔσεται ὁ ὀργανισμὸς τοῦ παρὰ τῷ Λυκαίῳ προσαρ- τωμένου ναυτικοῦ σχολείου, καὶ τῶν κατὰ τὰς πα- ραλίους καὶ ἐμπορικὰς πόλεις τοῦ κράτους πρα- κτικῶν ναυτικῶν σχολείων. Περὶ δὲ τῆς τρίτης εἶχον ἀποφασισθῆ διὰ τοῦ ἀνωτέρω μνησθέντος Β. διατάγματος τῆς 30 Ἰουνίου 1853 κατὰ τὴν ἐπι- θυμίαν τῶν ἐκτελεστών· ἐξετελέσθη ὡσαύτως καὶ ἡ τελευταία τῶν αὐτῶν ἀξιώσις, ὡς ἐπινεύσαντος τοῦ Ὑπουργοῦ τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1856 νὰ μέ- νωσιν ἐν τῇ τραπέζῃ τῆς Μόσχας αἱ 300,000 γάρτ. ρούβλ. καθὸ συμφόνου τούτου πρὸς τὴν ἐν Ζακύνθῳ διαθήκην τοῦ κοιδίμου Βαρβάκη. Τὸ Ὑπουργεῖον ἐπληροφόρηθη ἤδη ὅτι τὰ περὶ τού- των πραγματευόμενα ἐγγράφα αὐτοῦ ἐκοινοποιήθη- σαν ὅπου καὶ ὄπως ἔδει.»

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ.

* * * * *

Ἐπιστολὴ Α'.

— 000 —

Ἀξιότιμε συνάδελφε!

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέγνων ἦν ἠυδοκῆτατε νὰ μοὶ πέμψητε πρώτην ἐπιστολήν τοῦ Γάλλου ἱα- τροῦ Ἀρμάνδου τοῦ Φλερύου, ἀφορῶσαν τὴν φι- λосоφίαν τῆς ἱατρικῆς· ἀλλ' ὁ ἐντιμὸς οὗτος συγ-

ἀδελφός παραδεχόμενος ἀνευ διακρίσεως τὰς ἐξῆς ἀρχάς, δηλονότι·

α) Ὅτι πᾶν τὸ ἐνυπάρχον ἐν τῷ κόσμῳ ἀντι- κείμενον πρέπει νὰ κατέχη θέσιν τινὰ ἐν τῇ ἀπειρῷ διαστάσει, καὶ οὕτω κατ' ἀνάγκην νὰ ἦναι ἐκτε- ταμμένον καὶ

β) Ὅτι πᾶν τὸ τοιοῦτον ὀρίζεται ἐν χρόνῳ καὶ ἐπομένως ὑποθέτει διάρκειαν, καταστρέφει τὴν ὑ- παρκῆν παντὸς αὐλοῦ ὄντος καὶ μ. α. φέρει εἰς τὸν ὄλιγον. ἴσω; δὲ ἡ πρόθεσις τοῦ ἐντίμου συγγρα- φέως δὲν εἶναι τοιαύτη, ἀλλ' ἡ σειρὰ τῶν συλλο- γισμῶν τοῦ ὀδηγεῖ αὐτὸν εἰς τὴν συνέπειαν ταύ- τιν, ἥτις ἐν κατὰ πρώτην ἐποῖν φυσικῇ καὶ νόμιμος φαίνεται, βλασηζόμενος ὅμως τοῦ ζητή- ματος ἀποδεικνύεται τὸ ἐσφαλμένον αὐτῆς· καὶ τῷ ὄντι εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι πᾶν τὸ ἐνυπάρχον ἐστὶν ἐν χρόνῳ καὶ τόπῳ, ἀλλὰ τυπικῶς μόνον (forma- liter) οὐχὶ δὲ καὶ ἀλικῶς (materialiter), διότι ὁ χρόνος καὶ ἡ διάστασις ὑπάρχοντες ἐποικειμενικῶς οὐχὶ δὲ καὶ ἀντικειμενικῶς· καθότι ταῦτα εἰσι τρόποι τῆς αἰσθητικότητος ἡμῶν, δηλαδή τρόποι καὶ οὐ μὲν παρουσιάζονται τὰ πράγματα, καὶ οὐχὶ τρόποι ἐν οἷς ταῦτα εἰσὶν, ἥτοι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ θεωρούμενα καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν αντιλήψεων ἡ- μῶν. Ἀν ἀρνούμαι ὅτι θεωρούμενον τοῦ τε τόπου καὶ χρόνου ὡς ἀπλῶς ὑποκειμενικῶν ὑπαρκῶν ἐχόν- των, γινάσκει ἡ ἀπορία πῶς δηλαδή τ' ἀντικεί- μενα ὑπάρχουσιν ἐν τῷ μηδενί. Πραγματικῶς ἡ ἀπορία αὕτη εἶναι μεγίστη, ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν ἄλ- λο ἀποδεικνύει ἢ τὸν περιορισμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς. Καὶ ἐν ἔργῳ μάλιστα παραδεχόμενοι τὴν ἀντι- κειμενικὴν τῶν τόπου καὶ χρόνου ὑπαρκῶν διαλύο- μεν τὴν ἀπορίαν ταύτην; οὐχὶ, μάλιστα καθίστα- ται καὶ δυσκολωτέρη, καθότι μᾶς φέρει εἰς ὑπαρ- κῆν ἀπειρῶν σειρᾶς τόπων καὶ χρόνων· διότι ἐπα- νερχόμεθα πάντοτε καὶ ἀπεριόριστως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ποῦ δηλονότι ἐμπεριέχεται ὁ χρόνος καὶ ἡ διάστασις ἢ τόπος, καὶ ποῦ πάλιν τὰ ἐμ- περιέχοντα αὐτὰ! Δυσκολία βεβαίως ἦν οὐδᾶνως παρουσιάζει ἡ ὑπόθεσις τῆς ὑποκειμενικῆς τοῦ τε τόπου καὶ χρόνου ὑπαρκῆς. Ἐπὶ τοῦ σπινδαίου τούτου ζητήματος ἐφ' οὗ παρακλῶ νὰ ἐπιστήσητε πᾶσαν τὴν προσοχὴν ὑμῶν, ἵπως ἐπανέλθω ἄλλοτε ἐν ἑκτάσει. Ἐβήρωσθε.

Ἐν Ὄρῳ, τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1855.

Ὁ φίλος καὶ συνάδελφος
Ι. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Ἐπιστολὴ Β'.

— 000 —

Ἀξιότιμε φίλε!

Ἐν τῇ ΙΑ' ἐπιστολῇ ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἰατρικῆς, περὶ ἧς σὰς ἀνέφερα ἐν τῇ προλαβούσῃ ἐ- πιστολῇ μου, ὁ ἱατρός Α. Φλερύος κἀμειν μινεῖαν θράν τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ἡ χώρα ἐκείνη ἐξ ἧς φω- ακχορῶνται τινος ὅστις καὶ τοὶ ὄρθον καὶ λα-

πὸν τὸ ἀκουστικὸν αὐτοῦ ὄργανον ἔχων, ἠδύνατο ὅμως εἰς τὰς ἰδίαις αὐτοῦ ἀναρμονίαις φθάσῃ καὶ τὸ καινόμενον τοῦτο ἐξήγει διὰ τῆς ὡς ἐκ τῆς δια- φόρου κράσεως κατασκευῆς τῶν δύο τούτων ὄργα- νων, δηλαδή τὸ μὲν φωνικὸν ὄργανον θεωρεῖ ὡς αἰματώδους κράσεως, τὸ δὲ ἀκουστικὸν ὡς νευρι- κῆς· ἐναντίον ἄλλου τινὸς πρεσβύοντος ἥτις πάν- τες οἱ κακῶφρονες ἔχουν κατ' ἀνάγκην μὴ ὀρθὸν καὶ ἀνεπιτήδευον τὸ οὖς. Ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν κακο- φῶνων ἔχουν καὶ τὸ οὖς μὴ ὀρθόν, οὐδέμειν περὶ τούτου ἀρριβολίξ· ἀλλ' εἶναι ὡσαύτως βέβαιον ὅτι καὶ οἱ κακῶφρονες οἱ ἔχοντες ὀρθότατον τὸ ἀκουστικὸν ὄργανον, πάλιν ἠδύναται μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς τὰς ἰδίαις δυστόνους καὶ ἀναρμονίαις αὐτῶν φθάσῃ. Τοῦτο ὅμως ὅχι μόνον δὲν προέρχεται, ὡς διίσχυρίζεται ὁ μνησθεὶς Κ. Φλερύος, ἐκ τῆς διαφόρου τῶν δύο ὄργάνων κράσεως, ἀλλὰ μάλιστα, κατ' ἐμὲ, πηγί- ζει ἐκ τοῦ ὁμοφυοῦς τῶν στοιχειωδῶν μορίων τῶν συνιστάντων τὰ διάφορα τοῦ αὐτοῦ σώματος ὄργα- να, καὶ ἰδοῦ ὁ λόγος δι' ὃν πάντες οἱ ἄνθρωποι πό- ποτε δὲν ἀποσφύρονται πάντα τὰ ἐκ τοῦ ἰδίου σώ- ματος αὐτῶν πηγίζοντα. Τὴν δὲ φυσιολογικὴν ταύ- τιν ἀλήθειαν αἰσθάνεται κάλλιστα καὶ ὁ κοινὸς λαὸς, ὁ ἐκφράζων αὐτὴν διὰ τῆς κοινῆς παροιμίας· Ἄ π. . . . τοῦ καθαροῦ μύσχοι μωρῶσι· καὶ τοῦ λαοῦ ἡ κρίσις εἶναι πολλὰκις ὀρθότερα καὶ τῆς τῶν σοφωτέρων φιλοσόφων, τῶν μὴ ἐνίοτε ὀδηγου- μένων ὡς ὁ χαμᾶλις οὗτος λαὸς, ὑπὸ μόνης τῆς λαμπάδος τῆς κοινῆς κρίσεως. Ἐβήρωσθε.

Ἐν Ὄρῳ, τὴν 6 Νοεμβρίου 1856.

Ὁ φίλος σας
Ι. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΠΡΕΣΒΕΙΑΙ ΛΙΟΥΤΗΡΑΝΔΟΥ,

Γ Η Ο.

Σ. Ζ Α Μ Π Ε Α Ι Ο Υ.

* * * * *

Ἀν ἐνθυμοῦμαι ποῦ ὁ Μόλιερὸς ὠνόμασε τὸν με- σωῖονα, αἰὶνὰ λυθικινούσης ἀξίας.

Καὶ ἀληθῶς, οὐδέμειν περιόδος χρόνου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, περιέχουσα μακρὰν συνέχειαν ἀξιολόγων γεγονότων, ἐμεινεν ἄχρις ὅρας τουοῦτον ἀνεξερεύνητος ὅσον αἱ δέκα ἑκατοταετηρίδες, αἱ ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τῆς Ἑλληνικῆς αυτοκρατορίας μέχρι τῆς ὀλεθρίας πτώσεως αὐτῆς. Ἡ ἱστορία μάλιστα τοῦ μεσαιῶ- ρος τῆς Ανατολῆς, ἥτις ὑπερῆε τὸ κυριώτερον θέ- ατρον ἐν ᾧ διεδραματίσθησαν τὰ μάλιστα ἀξιο- μνημόνευτα τῶν γεγονότων τούτων, ὅπου ἡμᾶς δι- κρήχθησαν καὶ τὰ στεγνωτέρη τῶν κικουρηγμῶ- των, οἷον τὰ ἐπὶ τῶν Σταυροφόρων, οὐ μόνον δὲν ἐξηρευνήθη ἀλλὰ καὶ συρρικνωθήσθη ὑπὸ τῶν ἐχ- θρῶν τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ἡ χώρα ἐκείνη ἐξ ἧς φω- τοδόλος καὶ δαρυφορῶμενος ὑπὸ τοῦ Δεσποτίου.

κρηόματος τῶν μεγάλων κατέρων τῆς ἐκκλησίας ὁ χριστιανισμὸς, ἐξέλαμψεν ἐπὶ πάσαις τῆς γῆς, ἡ γῆρα ἐξελίγη ἐν ἡ κατεστρατηγήθησαν ἐπὶ τῶν Ἀλεξίων καὶ Φωκίων καὶ Τυμιακίων καὶ Βασιλείων τὰ ἀπειράριθμα στίχη τῶν βαρβάρων, οὐκ ἐπαφίοντα τῆν ταυτῶν λόσσαι ἐπὶ ἡρώτων ἀλλ' ἐπαύθη κατὰ τοῦ νέου πολιτισμοῦ, ἡ γῆρα, λέγομεν, αὐτὴ ἐστὶ μαρτυρία καὶ ἐν στίχηματι ζεται ἀναξίως ἐπὶ ἱστοριογράφων ἐμπαιδῶν, ἡ ἀνεξέστως ἀνεγγραφομένων ἀλλ' ἡλίους, οὐδὲ καὶ ἡμεῖς μελετῶντες ἀβασανίστως, ποικίλμεθα διὰ προλήψεων, καὶ ψευδῶν πολλῶν δὲ καὶ πάντη ἀνυπερέχων εἰδήσεων.

Ἐδεργετοῦσιν ἄρα τὸ ἔθνος ὅσοι, ὡς ὁ Κ. Σ. Ζαμπέλιος, κρατοῦντες ἀνὰ χεῖρας τῆν λαμπάδα τῆς ἐπιστήμης, εἰς χροῶσι γενναίως εἰς τὰ σκοτῆ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ μεσαιῶτος, καὶ ἀπαλλάττουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῶν λοφερῶν νεφῶν ὅσα ἀμαυροῦσι τὰς λαμπρότερας αὐτῆς σελίδας.

Τοιοῦτος ὁ σκοπὸς καὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πρωτευίων τοῦ Αἰουτπράνδου ἦν ἀναγγέλλομεν σήμερον. Ὁ Αἰουτπράνδης, ἐπίσκοπος Κρεμόνης, διέστασε πρὸς τὸν ἄνδρα Ἑλληνας αὐτοκράτορας, συνέγραψε μόνος τὰ περὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ. Καὶ ἦν μὲν σοφὸς ὁ ἀνὴρ, ἀλλ' ἤματι τότε μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Δύσεως μίσος ἀκάθεκτον ἔρεκα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως, καὶ ὡς γνωστὸν, ὁ σκολοὶ ὁ συγγραφεὺν γὰ μὲν πάντοτε ἀμέτοχος τῶν προλήψεων καὶ τῶν καθῶν τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ὁ Κ. Ζαμπέλιος προσέθηκε πολλὰς ἰδίας διασαφήσεις καὶ ἐπισημῆς.

Ἄν προσέθεται τοῦ Αἰουτπράνδου ἑλλητικῶν τὰ ἐκδοῦσιν διὰ τῆς Πανδώρας. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἔργον καθόσον προεχώρη ἐγένετο ἐκτενέστερον, ἀπεραιοῖσθαι γὰ τυπωθῆ ἰδιαιτέρως. Ἐπιταλοῦμεθα λοιπὸν ὑπερ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν τῆν πρῶτων συνδρομῆν τῶν ἀμογετῶν, οὔτινες ἐκτιμῶσι βεβαίως, ὡς καὶ ἡμεῖς, τῆν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου, διπλασιάζομεν μάλιστα ὡς ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ μελοπλάστου καὶ σοφοῦ μεταφραστοῦ.

Ἴδου ἡ ἀγγελία

«Μεταξὺ τῶν ἱστορικῶν μυθμῶν, ἄτινα μεγάλως διαφωτίζουν τὴν εἰσέτι σκοτεινὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσαιῶτος ἐποχὴν, εἶναι ὁμολογουμένως καὶ ἡ περιβήτης τοῦ Αἰουτπράνδου πρεσβείας εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, μετέβη δις εἰς τὴν ἑσπέρην πόλιν, πρῶτον μὲν ἀποσταλαῖς παρὰ τοῦ Μικραίνου Βερειγγάρου πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον, ἀκυλοῦσθαι δὲ κατὰ τὸ 968, ὡς ἐσχημον, ἐκ 300 περίπου σελιδῶν συγγραμμένου. πρεσβευτῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Ὁθῶνος τοῦ Μεγάλου πρὸς Νικητῆρον τὸν Φωκῆν. Ἐπανακάμψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα, συνέγραψε λεπτομερῆ ἐκδοσιν τῆς δευτέρας ταύτης πρεσβείας, ἐν ἡ ἄσταλως μὲν καὶ γλαφυρῶς, ἀλλ' ἐμπαιδῶς πάντοτε, διηγεῖται τὴν ὑπόθεσιν, ἣν ἔλαβεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπιφέρει τὰ ἔθνη τῆς τε ἀσπῆς καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐν γένει, καταδεικνύει ἡσπῶν εἶχεν ἡδὴ προεβῆ τὸ

μεταξὺ Γραικῶν καὶ Λατίνων μίσος ἐκείνο, ὅπερ πόρρωθεν προανήγγελλε τὰς εἰτα ἐπισυμβάσας Σκυροφορίας, τὴν κατάκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐρεξῆς τὴν τοῦ ὅλου γένους δουλείαν.

«Ἄλλ' ἡ Πρεσβεία αὕτη, ὑπὸ μόνων τῶν αὐτῶν ἱστορικῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθεῖσα καὶ σχολιασθεῖσα, ὄφειλε, φυσικῶ τῶ λόγῳ, ὑπὸ τὸ πρῶμα τῶν προλήψεων αὐτῶν γὰ μελετηθῆ. Ὡς ἐκ τούτου, τὸ γένος ἡμῶν ἀπέμεινε μέχρι τοῦδε ἀδικαιολόγητον, καὶ ἀσυνλόγητον ἀπέναντι παντοίων παρρησιασῶν καὶ προσβολῶν. Βίτουχης, ὅμως, ὁ περὶ τὴν διαφώτισιν τῆς πατρίδος ἱστορίας, εἰς πρῶτα καὶ ἄλλοις, ἀόκνως ἐνασχολούμενος Κ. Σ. Ζαμπέλιος, ἐπεχείρησε πρὸ μικροῦ τὴν μεταγλώττισιν ἐκ τῆς Λατινίδος τοῦ σπουδαιωτάτου τούτου Μεσαιωνικοῦ μυθμῶν, προσθεῖς πολυαριθμοὺς σημειώσεις, διὰ ποικίλου παιδείας διαφωτισθῆσας τὸ κείμενον ὡς πρὸς τὴν μεθερμηνεύσιν αὐτοῦ, ὡς πρὸς τὰ Βυζαντινὰ ἔθνη καὶ ἔθνη, τὴν ἐκκλησιαστικὴν, πολιτικὴν καὶ βιογραφικὴν ἱστορίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ ἐστὶ ὅτι ἀνακαταζούσας ἐπιτυχῶς τὰς κατὰ τὸ γένος ἡμῶν ἕβρεις καὶ λοιδορίας τῶν αὐτικῶν συγγραφέων. Ὅπως δὲ πλήρως γίνεται ἡ τοῦ πολυτίμου ἐγγράφου κατανοήσις, προέτιξεν ὁ Κ. Ζαμπέλιος διεξοδικὴν τινα ἱστορικὴν Προθεσίαν, ἣτις, ἀρχομένη ἀπὸ τῶν πρώτων αἰτιῶν τοῦ μεταξὺ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς χωρισμοῦ, καὶ προβαίνουσα μέχρι τῆς ἑκατονταετηρίδος, ἀνεγχεῖ τὰ γενέθλια τῆς Νεολητικῆς ἐθνικότητος, ἀκολουθεῖ κατὰ πύδα τὴν ὀσμῆραι βαλμυκὴν αὐξάνσιν καὶ ὑπερσχεσίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐν τῇ Βυζαντινῇ Κράτει, καὶ τὴν τελείαν ἀπομύνησιν τούτου ἀπὸ τῆς Δύσεως, συναπιφέρων πρὸς μαρτυρικὴν διάφορα πάνυ σπάνια ἔγγραφα διπλωματικά, ἐκ τῆς Λατινίδος πρῶτον μετενεχθέντα.

«Ἡ σπουδαιότης τοῦ ἀντικειμένου καὶ ἡ ἐγνωσμένη τοῦ συγγραφέως περὶ τὰ τοιαῦτα ἐμπειρὶα μ' ἐνεθάρρυναν ν' ἀναλάβω τὴν ἐκδοσιν τοῦ πονήματος. Πέποιθα δὲ ὅτι οἱ φιλόμουσοι ὁμογενεῖς θέλουσι μὲ συνδράμει προθύμως, καταδεικνύοντες οὕτως, ὅτι οἱ Ἕλληνες περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὰς ἱστορικὰς μελέτας, τὰς τεινούσας εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν διαζήτησιν τῶν πρώτων πηγῶν τῆς ἡμετέρας ἐθνικότητος, καὶ προτιθεμένους γὰ διεκδικεῖσθαι τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἀπὸ τῶν προπληκτικῶν, οὐδὲ ἡ κακοβόλαια παρὰ πᾶσαν ἱστορικὴν δικαιοσύνην μέχρι τοῦ ἡν ἐξετόξευσε κατ' αὐτοῦ.

«Τὸ σύγγραμμα ἀποτελεῖ ἓνα τόμον ἑξήκοντα καὶ εἴσχημον, ἐκ 300 περίπου σελιδῶν συγγραμμένου. Τιμῆται δὲ ἀντὶ δραχμῶν τεσσάρων.

«Ἐν Κερκύρα, τῆ 30 Δεκεμβρίου 1856.

«Θ. ΚΑΛΛΑΣ.»

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

—οοο—

Τῷ διευθυντῇ.

Κρίνα καθήκον γὰ ἐκφράσω διὰ τοῦ ἡμετέρου περιοδικῶ ἀπειρον ἐγνωμοσύνην πρὸς τὸν πολυμαθῆ Κ. Σ. Βελοῦδην συμπληροῦντα τὰς ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Ἑλληνος Ζωγράφου Βασιλάκη ἐλλείψεις μου.

Ἡ ἀποσιώπηση τοῦ σοφοῦ συγγραφέως τοῦ Ἑλληνομνήμονος δὲν προήλθεν οὔτε ἐξ ἀγνοίας τοῦ συγγραμμάτων, οὔτε ἐνεκα ὀλίγης ἐκτιμῆσεως τῶν πονημάτων τῶν λογίων ὁμογενῶν.

Τοιοῦτος τύπος οὐδέποτε ἐνεφώλιευσιν εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐλχόν πάντοτε κατὰ νοῦν, οὐ μόνον ἀπλῶς ν' ἀναφέρω τὸ ὄνομα τοῦ Κ. Α. Μουστοξύδου τὸν ὁποῖον ἐκτιμῶ δένοντως καὶ σέβωμαι, ἀλλὰ καὶ νὰ προσλάβω οὐκ ὀλίγα τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένων εἰς τὸν Ἑλληνομνήμονα τούτο δὲ ἀπέβηκε δυσκολοκατόρθωτον, καθότι ἀποδρῶν ἐν Φλωρεντίᾳ καθ' ἣν ἐποχὴν συνέταττον τὸν βίον τοῦ Βασιλάκη, δὲν εἶχον ἀνὰ χεῖρας τὸν Ἑλληνομνήμονα, οὔτε ἡδυνάμην γὰ ἐπιτύχω τὸ σύγγραμμα εἰς τὰς Βελιουθήκας, καὶ ἔγραφα μὲν πρὸς φίλον εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τούτου, ἀλλ' οὗτος ἐβιάσθη νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἐπερῆσα εἰς τόπον τὴν βιογραφίαν.

Ἐν τούτοις ὄφειλω ἐν παρόδῳ γὰ ἀντιπαρρησίω πρὸς τὸν ἑλλόγγμον Κ. Σ. Βελοῦδην ὅτι εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολῆν που καταχωρηθεῖσάν ἐν τῷ 153 φυλλῷ τῆς Πανδώρας, ὑπεξέγραψε τὴν ἀκριβείαν αὐτοῦ ἡ ἀνάμνησις τοῦ σοφοῦ Μουστοξύδου τοῦ χαρηγῆσαντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 6 φυλλιδίῳ τοῦ Ἑλληνομνήμονος εἰδήσεις τινὰς καὶ περὶ τοῦ Κερκυραίου ποιητοῦ Ἰακώβου Τριβώλη, καὶ περὶ τῶν διαφόρων ἐκδόσεων τῆς ὑπ' αὐτοῦ στιχογραφηθείσης ἱστορίας τοῦ Ταγιακίερα. Ὑποσημειοῦμαι.

Ἐν Κερκύρα, τῆ 3. Νοεμβρίου 1856.

Ν. Σ. Καλούτσης.

Τῷ αὐτῷ.

Ἀναγκῶς ἐν τινι χωρίῳ τῆς ἐν τῷ ὄν. τεύχε τῆς Πανδώρας δημοσιευθείσης διατριβῆς, ἀπόσπασμα ὑπομνημάτων ἀνεκδότων ἐπιγραφόμενης, τὸν δισταγμὸν τοῦ συγγραφέως ὡς πρὸς τὸν ποιητὴ τῆς ἱστορίας τοῦ Ταγιακίερα, ἐρμηνεύοντος τοὺς στοίχους

«Ἀπὸ μὲν τὴν τριβῶλη
«Ἐγεννήθη ἡ ὄψα ἔθνη»

ὅτι δῆλον ἂν παρενόχληεν ὁ ποιητὴς τὴν λέξιν τριβῶλη διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, ἡ ὁμολογεῖ δι' αὐτῆς ὅτι τὸ βυζαντινὸν εἶχε κενὸν ὄβωλον, ἡ, τὸ πιθανώτερον, τὸ κενὸν κενὸν ἐγκαθάρτου, ἀνεκαθεν δὲ καταγινόμενος εἰς τὴν ἐνδοξὸν ταύτην φιλολογίαν τῶν δούλων ἡμερῶν μας, σπεύδω νὰ διβιβῶσω τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὀλίγας σημειώσεις ἂς ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ μου ἀνευρίσκω, καὶ ἂς

μάτην ζῆτῶ ἡδὴ ν' ἀναπολήσω πρὸς τίνα συγγραφεὶ ὄφειλω (*).

Δύο εἰσι γνωστὰ ποιήματα ἀνήκοντα εἰς τὸν Κερκυραῖον Ἰακώβον Τριβώλην, ἀναμνησθέντα περὶ τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα, ἱστορία τοῦ Ταγιακίερα καὶ ἱστορία τοῦ βῆ τῆς Σκωτίας μετὰ τὴν βήγισσα τῆς Ἑγγλιτέρας. Καὶ διὰ τοῦ μὲν ὁ ποιητὴς προτίθεται νὰ ἐξηγήσῃ τὸν ἡρώτην ὁμοιοκαταληξίαν τινὸς Ἑνετοῦ Ταγιακίερα, συγχρόνως αὐτοῦ ὡς ἐκ τῆς οἰκονομίας τοῦ ὅλου ποιήματος ἐξάγεται, ἐν τινι ναυμαχίᾳ παρὰ τῇ Ἐπιδαύρῳ ἡ Δυβραχίᾳ κατὰ τῶν Τούρκων ἀριστεῦσαντος. Τὸ δεύτερον ἄλλο τι οὐσιωδῶς δὲν εἶναι εἰμὴ ἀθλίη στιχογραφία ἀντικείμενον ἔχουσα τὸν Λουσιβίκον, ἀποκαλύπτοντα τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Βασιλίαν, ἐκ τῆς τοῦ Βοκκακίου Δεκαήμερου.

Ἀμφότερα τὰ ποιήματα ταῦτα ἐδημοσιεύθησαν τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 153, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν ἡ τὴν αὐτὴν ἐκδοσιν τοῦ συγγραφέως τῶν ἀνεκδότων, τουτέστι τὴν τοῦ 1782. Καὶ τοὶ δὲ παρασιωπούμενης τῆς πόλεως ἐν ἡ ἐδημοσιεύθησαν, ὅλῃ ἔπτον ἐκ τῶν ἐπομένων στίχων τῆς ἱστορίας τοῦ βῆ τῆς Σκωτίας ἀναμφιλέτως προκύπτει ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ Ἑνετία ἐνθα καὶ ὁ Τριβώλης ἔγραψε.

«Καὶ ὅπου ὁ αὐτὸς νὰ εἴῃ ποῖος εἶναι ἡ γραφία, Τριβῶλης ὁ ἰακώβος οὐδὲ τῆς Καλογραίας. Εἰς γλίους πειρασμοῖς καὶ ἀγγλ' μὴ τοὺς σπάρντα Ὡ τὴν Βασιλίαν τὴν φουμιστὴν ὅπου νὰ στέλῃ πάντα.»

Τὰ δύο φυλλάδια ἐξεδόθησαν καὶ κατὰ τὸ 1795, ἀλλὰ μεγίστη φαίνεται ἡ παρὰ τῷ ὄλῳ γλίους τῶν, καθότι ἀδύνατον μοὶ ἀπέβη νὰ τύχω ἀντιτύπου τῆς τελευταίας ταύτης ἐκδόσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῆς Ἀαίας, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1846.
Ὁ συνδρομητῆς σας
Δρ. Σ. Ε. Λοβέρδος.
Τῷ αὐτῷ.

Ὁ Κ. Α. Μεζιέρης, μέλος τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς σχολῆς, ὁ ἐκδοῦς πρὸς τριῶν ἐτῶν ἐν Παρισίοις σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον *Mémoire sur le Pélion et l'Ossa*, ἀναφέρων πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅσα ἄξια λόγου παρετήρησεν ἐν τῇ κόμῃ τῶν Μαλιῶν, ἡ ὡς λέγει, τῷ ἔθ. ξ. ν. ὁ αὐτὸν φιλοζητήσας Κύριος Δῆμος, καὶ μνηστὴν ποιούμενος τῆς ἐκείσε πάλαι σχολῆς καὶ τῆς Βιβλιοθήκης, αὐστηθειῶν παρὰ τῶν ἀειμνήστων Γρηγορίου (ἦτοι τοῦ Κωνσταντῆ) καὶ Ἀνθίμου τοῦ Γαζῆ, ἀμνηστῆν, ὡς νομίζω, προσθέτων, ὅτι οὗτος μὲν (ὁ Γαζῆς) ἐτελεύτησε τὸ 1844 ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Μαλιῶν κόμῃ, ὅπου καὶ ἐδίδασκε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἐκεῖνος δὲ (ὁ Γρηγορίου) ἐν Σύρῳ τὸ 1828 ἔτος. Καὶ τοὶ μακρὰν τῆς κοινῆς πατρίδος, καὶ μὴ ἔχων οὐδ' ὅσον οὐδὲ μὴν βιογραφίαν τοῦ μακρῆτος Γαζῆ, τοῖ μὲν ὅμως νὰ εἴπω, ὅτι ὁ Γάλλος περιηγητὴς συγγίει τὰς ἐποχὰς καὶ τὰ ὄνόματα τῶν δύο τούτων τοῦ ἔθνους ἀρχαίων διδασκάλων. Ἐάν δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ὁ

(*) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Ἐξήγησάν αὐτοῖσι ἐν τῷ Ἑλληνομνήμονι τοῦ Κ. Α. Μουστοξύδου.

μὲν αὐτὸς Γαζής ἐτελεύτησε τὸ 1828 ἐν Σύρῳ ἔλκων βίαν ταλαιπωρον· ὁ δὲ Κωνσταντᾶς μετὰ τὸν Ἀθῆναιον τοῦ 1844 ἐν τῇ Ζαγοράῃ τοῦ Πηλίου ἔβρουσε, ὡς μανθάνω ἐκτινος λόγου περὶ τοῦ ἰδίου συγγραφέντος ὑπὸ τοῦ ἀξιολύμου Καθηγητοῦ Φιλίππου Ἰωάννου, καὶ ἐκφωνηθέντος τὸ 1845 ἔτος κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς καθιέρωσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου ἐορτήν. Ἐκ τούτων οὖν ἐξάγειται ὅτι ὁ Κ. Μεζιέρος ἀπέδωκε τῷ Γαζῇ ὅ,τι ἤθελε νὰ ἀποδώσῃ τῷ Κωνσταντᾶ. Ἐὰν δὲ καὶ ἐγὼ ἔχω λάθος, παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ μὴ διορθώσῃτε δημοσίᾳ καὶ ἐλευθέρως. — Καλῶς δὲ γνωρίζετε ὅτι ἡ διόρθωσις τῆς ἐκδόσεως ταύτης, ὡς πρὸς τοὺς συγγρόνους τῷ Γαζῇ καὶ τῷ Κωνσταντᾶ, μικρὰν ἔχει τὴν σπουδαιότητα· ἀλλὰ μετρητὴν, ὡς πρὸς ὑμᾶς τοὺς νεωτέρους καὶ τοὺς ξένους φιλολόγους, τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὴν σπουδὴν τῆς ἡμετέρας Γραμματικολογίας, οἵτινες ἤθελον βεβαίως ἀπατηθῆναι καὶ κατὰ τὴν τῆς ἀπεχθύνσεως χρονολογίαν τῶν δύο τούτων σοφῶν καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν, καὶ μεγίστην προσέτι δυσκολίαν ἤθελον ἀπαντήσαι εἰς τὸ νὰ μαντεύσῃται ποῖος ἐξηγήσατο οὗτος ὁ Γρηγόριος, ὁ ἐν Σύρῳ ἀποθανὼν, οὗ καὶ τὸ ἐπώνυμον ἀποσιωπᾶται παρὰ τοῦ Γάλλου συγγραφέως, ὡς καὶ ἐσχάτως ἠπατήθη ὁ Κ. Ubicini, ἐπαναλαβὼν ἐν ὑποσημειώσει (*Lettres sur la Turquie* μέρος Β'. Paris, 1854, σελ. 90) τὸ ἴδιον σφάλμα περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ Ἀργυμανδρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ.

Ἐνδεχόμενον δὲ ἐνίοτε, ὑπάρχει τινὰς πρότερον μὲν εὐνοϊκῶς διακρινόμενος πρὸς λαοὺς ἀνδρείως ἀγωνισαμένους ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀνεξαρτησίας, ὑπεροχὴν δὲ ἀπαιτοῦντας παρ' αὐτῶν αὐστηράν καὶ σφοδρὴν διαγωγὴν, κατὰ τὰς τῶν κληρῶν περιστάσεις, ἀν καὶ ἀντιπαλαίουςαν πρὸς γενναῖα καὶ φιλογενῆ αἰσθήματα. Ἀκλινῆς ὅμως καὶ ἀκἀταμάχητος μένει πάντοτε ἡ φωνὴ τῆς ἀληθείας, παρακείμενου λόγου περὶ φιλολογικῶν ἐρευνῶν, εἰς ὅποιονδήποτε τόπον, ἐποχὴν καὶ κράτος. Εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς γνησίους ἀπογόνους καὶ μαθητὰς τοιούτων διδασκάλων, ἀφείλεται ἡ διόρθωσις τῶν εἰς ξένα μὲν, ἀλλως δὲ πολυμαθῆ συγγράμματα ἡμερησίων καὶ περὶ Ἑλληνικῶν μᾶλλον διαλαμβάνοντα, καὶ τοι οὐδεμίαν ὡς πρὸς τοῦτο ἡδύκα, καὶ τοῖς ἀδιαφοροῦσιν ἀπερισπούδαστον τὸ πρᾶγμα. Δέχθητε κτλ.

Ἐν Βενετίᾳ, τῇ 18 Δεκεμβρίου 1856.
 Ὁ ἡμέτερος συνδρομητὴς καὶ φίλος
 Σπυρίδων Βελοῦδης.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΠΗΛΑΝΑΙ ΕΚΛΟΓΩΝ. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκλογήν τοῦ Προέδρου τῶν Ὀμοσπόνδων Πολι-

τειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἰσαπανήθησαν ὑπὸ τῶν διαφόρων μερίδων εἰς τεσσαράκοντα χιλιάδας κοινῆς ἡλίσεως, εἰς ῥήτορας, ἐλεγκτὰς καὶ λοιποὺς 144 ἑκατομμύρια δραχμῶν!

ΛΙΟΤΡΟΠΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ. Ὁ Times περιέχει ταύτην τὴν ἀγγελίαν· «Ζητεῖται μονόφθαλμος μαγείρισσα καὶ πρεσβειούσα τὸ καθολικὸν δόγμα. Ὁ μισθὸς τῆς θὰ εἶναι ἀρκετός. Καὶ ἔτιαν ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν ἥτις τὴν ζητεῖ, θὰ μάθῃ διατὶ τὴν θέλει μονόφθαλμον.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ. Κατὰ τινὰ ἐπίσημον ἔκθεσιν ἡ Ρωσσία ἔχει 3.872 δημοσία διδασκαλεῖα, εἰς ἃ φοιτῶσιν 194,490 μαθηταί. Ὑπάρχουσι δὲ πρὸς τοὺς αὐτοὺς καὶ 614 ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια, εἰς ἃ διδάσκονται 21,893 νέοι, καὶ 2,087 διδάσκαλοι τῆς κατ' ὄλκον ἀγωγῆς. Εἰς τοὺς τέσσαρας τομοὺς καὶ τὰς τρεῖς διαιρέσεις τῆς Σιβηρίας ὑπάρχουσι τρεῖς γυμνάσια ἢ λύκεια, 71 σχολεῖα καὶ δύο ἰδιωτικὰ διδασκαλεῖα· εἰς πάντῃ δὲ ταῦτα φοιτῶσι 4,346 μαθηταί.

ΕΜΜΟΡΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ. Ἐν τῷ φυλλάδιῳ 155 τῆς Παρθένου εἶπομεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν ἐν Ἐρμουπόλει διδασκαλειῶν, ἅτινα ἐπισκέψαμεν ἡμεῖς, καὶ κατεδείξαμεν ἰδίως τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν προσοχὴν μεθ' ἧς διεσθύνονται καὶ ὡς πρὸς τὸ ἠθικὸν μέρος τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια, ὡς τὸ τοῦ Κ. Βαλέτα καὶ τοῦ Κ. Ἀντωνιάδου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνέγνωμεν ἐσχάτως ἐπιφαινετὰς τινὰς ἐκδόσεις περὶ τοῦ δευτέρου τῶν δύο τούτων σχολείων, κρίνομεν καθήκον ἡμῶν νὰ ἐπαναλάβωμεν πρὸς πληροφάνειαν κυρίως τῶν γονέων ὅσοι ἐνεπιστεύθησαν ἢ μέλλουσι νὰ ἐμπιστευθῶσι τῷ διευθυντῇ αὐτοῦ τὴν ἀγωγὴν τῶν ἰδίων τέκνων, ὅτι ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὅσα παράγαγε τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἀπὸ τῆς συστάσεώς του, ἀποδεικνύεται πόσον εὐδοκίμως διεσθύνεται. Σήμερον, ἐνθ' ἡμέρας πρὸ ἐνός καὶ ἡμισσεως ἔτους ἰδρύθη, ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα μαθηταὶ φοιτῶσιν εἰς αὐτὸ, ἐνθ' κατ' ἀρχὰς ἐποίτων μόνον δεκαοκτώ τεκμήριον τοῦτο ὅτι καὶ ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς ἀπολαύει οὐ τῆς τυχεύσεως ὑπολήψεως. Καὶ οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ διδάσκαλοι, οἵτινες εἰσὶν ἐκ τῶν ἐν Σμύρῃ ἀρίστων, διδάσκουσιν ἐν αὐτῷ συμφώνως πρὸς τοὺς κανονισμοὺς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, ὡς καὶ τὴν Γαλλικὴν, τὴν Γερμανικὴν καὶ τὴν Ἀγγλικὴν. Ἀγαπῶμεν τὴν ἐπίκρισιν καὶ θεωροῦμεν αὐτὴν ἀναγκαιοτάτην ὅπως ἐκκαθαρῶνται τὰ ἡμερησίων ἀποκρούμενα ὅμως τὴν κατάκρισιν καὶ ὡς ἀδίκον καὶ εἰς ἐρεθισμοὺς μᾶλλον ἢ βελτίωσιν προκλιούσαν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

φυλλάδιον 162. σελ. 420 στήλ. 2. στίχ. 41—
 42. ἀντὶ ὑπὲρ τοῦ res augusta, γράφ. κατὰ τοῦ res augusta.